

A.

Varianter.

Korpo. Uppt. L. W. Fagerlund 1878.

1. »Gråt inte, sörj inte, kårestan min,
jag vill eder åra betala.
— sjung hopp, sade jag, farallalallala —
Jag vill eder åra betala.»

2. »Jag skall giva dig min stalldrång
så fin
och dårtill tolvtusende dukater.»

3. »Behåller nu själv er stalldrång
så fin
och dårtill tolvtusende dukater.

4. Får jag då inte ungersvennen
själv,
så reser jag hem till min moder.»

5. Och när som hon kom till Lisabon
fram,
där mötte hon sin kåra moder.

6. »Se goddag, se goddag, dotteren
min,
varför år du vorden så bleker?»

7. Lyster dig vin eller lyster dig mjöd,
eller lyster dig ölet det brun?»

8. »Mig lyster ej vin, mig lyster ej
mjöd,
mig lyster ej ölet det bruna.

9. Men om min moder ville bädda
mig en säng,
att jag dåruti kan få vila.»

10. Och ungersven drömde drömmen
en natt,
att kårestan dog bort uti sveda.

11. Och ungersven gick sig åt stallet
in
och klappade blacken på gumpen.

12. Och ungersven satte guldsadeln
uppå
och selar med silver beslagne.

13. Och ungersven gick åt kamma-
ren in
och klådde sig i finaste klåder.

14. Och ungersven red sju miler en
natt,
når andra sova sötaste sömnen.

15. Men när som han kom till grön-
skande skog,
så fick han höra fåglarna sjunga.

16. De sjöngo om jungfru, sjöngo
om mö,
men allra kårestan hon var döder.

17. Och ungersven red ett stycke
bättre fram,
så fick han höra klockorna ringa.

18. »Goddag, goddag, mina ringare-
män,
för vem ringen I denna ringning?»

19. »Vi ringa vår ringning för unger-
svens brud,
som bort ifrån världen har vandrat.»

20. Och ungersven red ett stycke
bättre fram,
så fick han se de gråvare gråva.

21. »Goddag, goddag, mina gråvare-
män,
för vem gråven I denna gråven?»

22. »Vi gråva den gråven för unger-
svens brud,
som här uti jorden skall vila.»

23. »Så gråven den gråven djuper
och bred,
så att två dåruti kan få vila.»

24. Ungersven red ett stycke bättre
fram,
då mötte han bårare, som båra.

25. »Sätt ned, sätt ned, mina bärare-
män,
att jag detta liket får skåda.»

26. Så klappar han henne på blek-
blåa kind,
som förr varit rosenderöder.

27. Och fruar och jungfrur, som
krusa hennes hår,
de bådo honom annan utvälja.

28. »Hennes like ej finns i hela vårt
land,
ej heller i sju kungariken.

29. Den kistan den är både djuper
och bred,
så att två däruti kan få vila.»

30. Så drager han fram sitt förgyl-
lande svärd,
det trär han igenom sin sida.
— sjung hopp, sade jag, farallarallala —
Det trär han igenom sin sida.

B.

Houtskär, Sördö. Sj. Serafina Vestin, f. 1878. Uppt. Greta Dahlström 1924.

»Gråt intet, sörj intet, allra kärestan
min,
jag vill eder ära betala.
— sjung hopp, sade jag, sjung fälle-
rallala —
Jag vill eder ära betala.

2. Jag vill giva er min stalledräng
så fin
och därtill tolvtusende dukater.»

3. »Nej, får jag intet ungersven själv,
så gångar jag hem till min moder.»

4. Men när som hon kommer åt Lis-
sabon fram,
där mötte hon sin käraste moder.

5. »Goddag, goddag, kär dotteren
min,
varföre är du vorden så bleker?

6. Luster dig mjöd eller luster dig
vin
eller luster dig ölet det bruna?»

7. »Nej, intet luster mig varken öl
eller vin,
ej heller ölet det bruna.

8. Men om min moder ville bädda
mig en säng,
att jag däruti kan få vila.»

9. Ungersven han drömde en dröm
om en natt,
att kärestan dog bort utav sveda.

10. Då gångar han sig åt stallet in,
där klappade han blacken på gumpen.

11. Då sätter han guldsadeln uppå
och betselen med silverbeslagen.

12. Sen gångar han åt kammaren in
och kläder sig i finaste kläder.

13. Ungersven han rider sju mil
om en natt,
när andra sover sötaste sömnen.

14. Men när som han kommer i gröns-
kande skog,
då fick han höra fåglarna sjunga.

15. De sjöngo om jungfrun, de sjön-
go om mön,
men allra mest att kärestan var döder.

16. Men när som han kommer ett
stycke längre fram,
då fick han se grävaren, som grävde.

17. »Goddag, goddag, mina grävare-
män,
för vem gräver ni den här graven?»

18. »Vi gräver den graven för un-
gersvens brud,
som här uti jorden skall vila.»

19. »Så gräven den graven så bred
och så djup,
att två däruti kan få vila.»

20. När som han kommer ett stycke
längre fram,
så fick han höra klockorna ringa.

21. »Goddag, goddag, mina ringare-
män,
för vem ringer ni den här ringen?»

22. »Vi ringer den ringen för unger-
svens brud,
som bort ifrån världen har vandrat.»

23. Ungersven han rider ett stycke
längre fram,
där mötte han bårare, som buro.

24. »Stanna, o stanna, mina bårare-
män,
att jag detta liket får beskåda.»

25. Då klappade han henne på blek-
blåa kind,
som förr har varit rosenderöda.

26. »Den kistan den är ju så bred
och så lång,
att två däruti kunde vila.»

27. Då drager han fram det förgyllene
svärd,
och sticker det igenom sin sida.
— sjung hopp, sade jag, sjung falleral-
lala —
Och sticker det igenom sin sida.

C.

Helsingfors. Sj. Elna Rosenius (lärt visan av sin mor). Uppt. A. P. Svensson.

1. En natt så har jag sovit hos en
herreman så rik
från aftonen ända till morgon.
Men när det börjar dagas i unga her-
rens hus,
då började skön jungfrun att gråta.
— sjung siallallej, sjung siallallej —

2. »Och gråt ej skön jungfru, och
gråt ej skön ros,
ty jag vill er ära betala,
ty jag ville giva eder en tallrik utav
guld
och därpå ett hundrade dukater.»

3. »Men om jag nu ej själva herren
kan få,
då vill jag hemma till min moder.»

»Och käraste min moder, bädda upp
min säng,
för jag är så innerligen sjuker.

4. O, käraste min moder, skriv nu
ett brev,
att jag till min käresta får skicka.»
När ungersven om morgonen fick brevet
till sig,
då började han så innerligen gråta.

5. »Och hör du min stalldräng, sadla
opp min häst,
att jag till min käresta får rida.»
Sen redo han ett stycke, ett stycke
längre fram,
där mötte han de grävare, som grävde.

7. Och när som han red ett litet
stycke fram,
så mötte han grävare, som grävde.
»För vem gräven I denna grav?»
»Allt för en skön ros, som här i jorden
skall vila.»

8. Och när som han red ett litet
stycke fram,
så mötte han bärare, som buro.
»Vem bären I i denna här bären?»
»Det är en skön ros, som under jorden
skall vila.»

9. Och nu så får du klappa på snö-
bleker kind,
som förr varit rosenderöder.
»Väl kan jag finna en jungfru igen,
men aldrig får jag din gelike.

10. Hon finnes ej här i detta land,
ej heller i sju kungariken.»
Gud nåde dig, stackars ungersven,
var har du varit så länge?
— sjung farallalallej —

E.

Lojo. Uppt. Uno Stadius 1890.

1. Och nu så har jag sovit hos en her-
reman i natt,
allt ända ifrån morgon intill afton.
— sjung opp faderallallej, sjung opp
faderallallej —
Ja ända ifrån morgon intill afton.

2. Och när som det blev dager och
dageren blev stor,
började sköna jungfrun gråta.

3. »Gråt ej, min flicka och gråt ej,
Sofi,
din ära vill jag betala.

4. Jag skall giva dig en tallrik av
guld
och därpå hundra dukater.»

5. »Nej, om jag nu icke själva her-
ren kan få,
då reser jag hem till min moder.»

6. »Ack hören I, min moder, bädden
upp min säng,
ty jag har nu blivit så sjuker.

7. Ack hören I, min moder, skriven
mig ett brev,
att jag till min käresta får skicka.»

8. När som han detta brevet fingo
till sig,
då började han till att skratta.

9. Men när som jag detta brevet
läste upp,
då började han till att gråta.

10. »Hören I, mina stallmästar,
salin på min häst,
att jag till min käresta får rida.»

11. När som han red ett litet styc-
ke fram,
då hörde han de småfåglar sjunga.

12. »Hören I mina fåglar, för vem
så sjungen I,
för vem sjungen I denna sången?»

13. »Vi sjunga för en jungfru, vi
sjunga för en mö,
som här under jorden skall vila.»

14. Sen svängde han sig om, sen
for han hem igen,
men tårarna på kinderna de runno.
— sjung opp faderallallej, sjung opp
faderallallej —
Men tårarna på kinderna de runno.

F.

Pargas. Uppt. Karl Ekman 1890.

1. Och ungersven han gångar sig i
kammaren in,
han kläder sig i finaste kläder.
— sjung frallirallira, så ynkeligt det
var —
Han klädde sig i finaste kläder.
2. Och ungersven han gångar sig i
stallet in,
han klappade blacken på länden.
3. Och ungersven han kastade gull-
sadeln uppå,
och betset var silverbeslaget.
4. Och ungersven han rider sju mil
om en natt,
allt medan de andra månd sova.
5. Och när som han kom åt den
grönskande skog,
så hörde han de fåglarna sjunga.
6. De sjöngo om en jungfru, de
sjöngo om mej,
men allra mesta käristan var döder.
7. Och när som jag kom åt kyrkan
fram,
så hörde jag de ringarena ringa.
8. »Och hören, I ringare, vad ringer
ni här,
vad ringer ni i klockorna före?»
9. »Vi ringa nu allt för en unger-
svens brud,
som nu här i jorden skall föras.»
10. Och när som jag kom åt kyrko-
gården fram,
så såg jag de grävarena gräva.
11. »Och hören ni, grävare, vad
gräver ni här,
vad gräver ni gravarna före?»
12. »Vi gräva nu allt för en unger-
svens brud,
som här uti jorden skall grävas.»
13. Och när som jag kom åt kam-
maren in,
så svepte de min kärista till döden.
14. Och bleka så voro de rosende-
kind,
som förr ha varit rosenderöda.
15. Därinne voro herrar och hövids-
män,
som bad mig en annan utvälja.
16. Och väl kan jag mig en annan få,
men aldrig finner jag hennes like.
17. Ty hennes like finns ej i hela
vårt land,
ej heller i sju konungariken.
— sjung frallirallira, så ynkeligt det
var —
Ej heller i sju konungariken.

G.

Pargas, Malm. Sj. värdinnan Moberg. Uppt. Otto Andersson 1907.

1. Ungersven han gångar sig i stallet in,
han klappade Blacken på länden.
— å, hå, hå, hur ynkeligt det är —
Han klappade Blacken på länden.
2. Ungersven han redo sig sju mil
om en natt,
allt medan andra sött månde sova.
3. Ungersven han redo åt grönskande
lund,
där hörde han fåglarna sjunga.
4. »Och hören, ni fåglar, vad sjun-
gen ni här,
som här uti skogen månd sjunga?»

5. »Vi sjunga allt åt en ungersvens
brud,
som här uti jorden skall vila.»

6. Och ungersven han red sig ett
stycke till fram.
Där sågo han klockorna ringa.

7. »Och hören, ni ringare, vad ringen
ni här,
som här uti skogen månd ringa?»

8. »Vi ringer allt åt en ungersvens
brud,
som här uti jorden skall vila.»

9. Ungersven han red så ett stycke
till fram.
Där sågo han grävare gräva.

10. »Och hören, ni grävare, vad grä-
ven ni här,
som här uti skogen månd gräva?»

11. »Vi gräva allt åt en ungersvens
brud,
som här uti jorden skall vila.»

12. Ungersven han gångar sig i kam-
maren in.
Där svepte de kårestan till like.

13. Han klappade henne på blekaste
kind,
som förr har varit rosende röda.

14. Där inne satt herrar och hövits-
män,
som bad mig utvälja mig en annan.

15. »Väl vet jag, att jag en annan
får,
men aldrig finner jag hennes like.»

16. »Hennes like det finns ej i hela
vårt land,
ej heller i sju konungariket.»
— å, hå, hå, så sorgeligt det var —
Ej heller i sju konungariket.

H.

Hitis, Rosala. Sj. M. L. Holsten. Uppt. J. E. Wefver 1880-talet.

1. Ungersven han gick åt stallet
med ljus,
han klappade fålan uppå låren.
— hej hopp, sade jag, så sorgligt det
var —
Han klappade fålan uppå låren.

2. Själv sätter han gullsalen uppå
och betsla med silverbeslagen.
— men hopp, sade jag, så sorgeligt det
var —
Och betsla med silverbeslagen.

3. Och själv sätter han sig däruppå,
han skulle åt lunden utrida.

4. Och ungersven han rider åt vägen
fram,
där hörde han de fåglarna sjunga.

5. »Och kära ni min fåglar, vad
sjungen I nu,
när andra så sött månde sova?»

6. »Vi sjunga ju allt för en unger-
svens brud,
som nu av världen avlidit.»

7. Och ungersven han redo åt vägen
där fram,
så hörde han de klockorna klinga.

8. »Och kära ni, min klockor, vad
ringen I nu,
när andra så sött månde sova?»

9. »Vi ringa allt för en ungersvens
brud,
som nu av världen avlidit.»

10. Och ungersven han redo åt vä-
gen fram,
där fick han se lik och likbären.

11. »Och kära ni min bärare, vad
bären I här,
medan andra så sött mån-
de sova?»

12. »Vi bära nu en ungersvens brud,
som nu av världen avlidit.

— men hopp, sade ja, så sorgeligt
det var —

Som nu av världen avlidit.»

I.

Houtskär, Äppelö. Sj. Anderetta Blomkvist, f. 1866. Uppt. Greta Dahlström 1924.

Sent om en afton och sent om en kväll,
så lade jag mig neder till att vila.
— hej hopp, sade jag, sjung tralla-
rallara —

Då lade jag mig neder till att vila.

2. Då fick jag ett brev ifrån kärestan
min,
att jag till henne skulle resa.

3. Då satte jag mig upp i sängen
min
och drog uppå mig mina kläder.

4. Då gick jag mig åt stallet in
och klappade Blacken uppå länden.

5. Så sadla jag på en förgyllene sal
med betsel och silverbeslagen.

6. Då redo jag mig ett stycke längre
fram,
där hörde jag de fåglarna sjöngo.

7. Den ena sjöngo si, den andra
sjöngo så,
den tredje sjöng, att kärestan var döder.

8. Då red jag mig till gästgivargård,
där jag var vaner till att vila.

9. Då red jag mig ett stycke längre
fram,
där mötte jag de ringaremänner.

10. »Goddag, goddag, mina ringare-
män,
åt vem ringen I här utföre?»

11. »Vi ringer allt åt en skön un-
gersven,
som nu i dessa dagar blivit döder.»

12. Då redo jag mig ett stycke längre
fram,
där mötte jag de grävaremänner.

13. »Goddag, goddag, mina grävare-
män,
åt vem gräven I här utföre?»

14. »Vi gräver allt åt en skön
ungersven,
som nu i dessa dagar blivit döder.»

15. Då redo jag mig ett stycke
längre fram,
där mötte jag de bäraremänner.

16. »Sitt neder, sitt neder, mina
bäraremän,
jag ville den jungfrun beskåda.»

17. Hennes ögon de lyste såsom
strålar utav guld,
hennes hår varder lagt uti lockar.

18. Ej annat jag visste, ej annat
jag trodd,
än att hjärtat uti mig skulle spricka.

19. Där kommo herrar och ämbets-
män,
de bjödo mig att välja mig en annan.

20. Nogväl kan jag välja mig en
annan till vän,
men hennes like i detta land ej finnes.
— hej hopp, sade jag, sjung tralla-
rallara —
Ej heller i sju konungariken.

J.

Lappfjård, Dagsmark. Sj. Karl Gustaf Lång. Uppt. J. E. Wefvar 1875—1876.

1. Helt sent om en afton, helt sent
om en kvåld,
så fick jag ett båd ifrån kårastan min,
att jag till henne skulle resa.
— hej, hoffaralla rej¹ —
Att jag till henne skulle resa.
2. Så reste jag mig upp ur min sång
och klådde på mig mina klåder.
3. Sen gingo jag mig uti stallet in
och klappade blackena på lånder.
4. Så salade jag mig min förgyllene
sal
och bessel med silverbeslagen.
5. Så reste jag mig på blackens rygg
och gav mig så ut till att rida.
6. Så reste jag mig över sex milars
skog,
dår andra månde söteligen sova.
7. Och når jag kom på den höga
sandeås,
då hörde jag, att fåglarna de sjungo.
8. Så redo jag mig ett stycke långer
fram,
så hörde jag, att klockorna de välvde.
9. Sen redo jag mig ett stycke långer
[fram],
så mötte jag ringaremånnen.
10. »I ringaremån, I ringen nu så,
för vem ringen I denna gången?»
11. »Vi ringe vi för en ungmans
brud,
som i dessa dagar haver blivit döder.»
12. Så redo jag mig ett stycke långer
fram,
dår mötte jag gråvaremånnen.
13. »I gråvaremån, I gråven nu så,
åt vem gråven I så denna graven?»
14. »Vi gråve vi för en ung mans
brud,
som i dessa dagar haver blivit döder.»
15. Så redo jag mig till svårdgårdens
fram,
dår min kårasta tillförne haver varit.
16. Dår stodo då jungfrur (fröknor)
och hådiniska kvinnor,
som svepte min kårasta till graven.
17. Hennes ögon var liksom strålar
av gull,
och håret var lagder uti lockar.
18. »Ej annat jag trodde, ej annat
jag visste,
ån hjårtat i mig skulle sprecka.»
19. »Men hår finnes ju jungfrur och
och hådiniska kvinnor,
du kan ju dig en annan utvälja.»
20. »Men intet så finnes hon i detta
kungaland,
eller i sju kungariken.
— hej hoffaralla rej —
Eller i sju kungariken.

¹ Enl. en annan av Wefvar upptecknad variant efter samma sångare (R3, 165, 259) är omkvådet: — sjung offadera, sjung fallerallera —.

K.

Korsnäs. Sj. Selma Holmblad, f. 1892. Uppt. Alfild Adolfsson 1930.

1. Jag fick ett brev ifrån kärasten
min,
att jag till henne skulle resa.
— :: sjung hopp farallala :: —
Att jag till henne skulle resa.
2. Då gick jag in i stallet mitt
och klappade blacken uppå ryggen.
3. Sen sala jag på en förgyllande
sal,
och betsel och beslaget var av silver.
4. Sen redo jag mig uppå en hög ås,
där hörde jag fåglar, som sjöngo.
5. Den ena sjöngo si, och den andra
sjöng så,
den tredje, att min käraste var döder.
6. Sen redo jag mig ett stycke längre
fram,
där mötte jag ringaremänner.
7. »O ringaremän, o ringaremän,
vem har ni denna gången ringit före?»
8. »En unger mans jungfru, en unger
mamsell,
som har i dessa dagar blivit döde.»
9. Sen redo jag mig ett stycke längre
fram,
där mötte jag grävaremänner.
10. »O grävaremän, o grävaremän,
vem har ni denna gången grävit före?»
11. »En unger mans jungfru, en unger
mamsell,
som har i dessa dagar blivit döde.»
12. Sen redo jag mig till konungens
gård,
där jag var van till att vara.
13. Och där var ingen, som emot
mig tog,
som alltid var van till att vara.
14. Sen gångar jag mig in i kamma-
ren in,
där de hade min kärast svept till graven.
15. Och hennes ögon de voro såsom
strålar utav guld,
och håret det var lagt uti lockar.
16. Och här står jungfrur och hed-
niska fröknor:
»Du kan ju dig en annan utvälja.»
17. »Nej icke så finns hon i detta
konungarik
ej heller i de sju andra.
— :: sjung hopp farallala :: —
Ej heller i de sju andra.»

L.

Pojo.

1. Jag fick mig ett bud allt sent om
en kväll,
att jag till min käresta skull fara.
— sjung hopp farallalla, sjung hopp
farallalla —
Att jag till min käresta skull fara.
2. Sen gångar jag till stallet med
en fart
och klappar den blacken på länden.
3. Sen kastade jag guldsadeln uppå,
och betslet var si verbeslaget.

4. Sen redo jag tre trettio mil,
allt medan de andra söteligen sovde.

5. Sen redo jag en liten stund igen,
så fick jag hör klockorna de välvde.

6. Sen redo jag en liten stund igen,
så fick jag si grävarne, som grävde.

7. »Och hören I, gubbar, vem gräven
I åt,
som här in i jorden skall nerläggas?»

8. »Vi gräver ju åt en ungersvens
brud,
som här in i jorden skall inläggas.»

9. Sen redo jag till höga loftets mur,
där jag trodde min käresta sku vara.

10. Där var ju andra fruar och ho-
vets mamseller,
som svepte min käresta till graven.

11. Halsen var satt uti pärlor och
gull,
och håret var satt uti lockar.

12. Sen klappa jag henne på blek-
vitan kind,
som förr hade varit rosenderöder.

13. »Och hören I, herre, vad sörjen
I så,
kan ni icke skaffa er en annan?»

14. »Det vet jag visst väl, att jag
kan skaffa mig en ann,
men icke en hennes skön like.

15. Nej inte så finns hon i detta
Svea land,
ja icke i sju konungariken.
— sjung hopp farallalla, sjung hopp
farallalla —
Ja icke i sju konungariken.»

M.

Nedervetil. Uppt. J. E. Wefvar.

1. Det var sent om en kväll, jag
lade mig till ro
och visste av ingen kvida (möda).
Sen kom en brev från kärasten min,
att jag skull till henne bortresa.
— sjung farallara, sjung fallarallara —
Att jag skull till henne bortresa.

2. Sen gingo jag mig i stallen där in
och klappade den blacken uppå län-
den,
sen togo [jag] salen och salade uppå,
och beslen var silverbeslagen.

3. Sen lades jag mig därovan uppå
och körde sju milars skog,
medan andra mände söteligen sova.

4. Sen redo jag mig en liten stycke
fram
och hörde, huru fåglarna de kuttra.

Den ena kuttrar nu, den andra kuttrar
tu,
den tredje kuttrar kärasten för döden.

5. Sen redo jag mig en liten stycke
fram,
och hörde, huru klockorna de välvde.
Den ena välvde nu, den andra välvde tu,
den tredje välvde kärastan för döden.

6. »Vi ringen I här, vi ringen I där?»
»Vi ringa för en rödande ros,
som skall sig i jorden att vila.»

7. Sen redo jag mig en liten stycke
fram
och såg, huru bärarne de boro.
»Vi bären I här, vi bären I där?»
»Vi bära en rödande ros,
som skall sig i jorden att vila.»

8. Sen redo jag mig en liten stycke fram,
och sågo, huru gråvarne de grovo.
»Vi gråven I här, vi gråven I där?»
»Vi gråva för en rödande ros,
som skall sig i jorden att vila.»

9. Sen redo jag mig i stora stadens krus,
där stodo fröknar och hövitska jungfrur,
som svepte aldra kårestan min till graven.

10. »Vi svepen I här, vi svepen I där?»
»Vi svepa en rödande ros,
som skall sig i jorden att vila.¹

11. »En annan kan I utvälja,
men aldrig hennes like.
Hennes ögon äro grå, hennes händer
äro vit,
och hennes kinder äro röda som en
blomma.
— sjung farallara, sjung fallarallala —
Och hennes kinder äro röda som en
blomma.»

N.

Nedervetil. Sj. Anna Maria Slotte. Uppt. John Holgers 1882.

1. Så lade jag mig så sent på min säng,
när som andra månde söteligen sova,
då kom där ett bud ifrån kårestan min,
att jag skull till henne bortresa.

2. Då gångade jag i stallet därin
och klappade Blacken uppå länden,
då sadlade jag gullsadeln uppå,
och betset var silverbeslaget.

3. Då satte [jag] mig där ovan uppå
och tänkte till kårestan bortresa.
Då redo jag mig genom sjumila skog,
när som andra månde söteligen sova.

4. Då redo jag mig ett litet stycke fram,
där hörde jag de fåglarna, som kvittra,
Och allt vad de kvittra och allt vad de
sjöng,
så var det, att min käraste var döder.

5. Då redo jag mig ett litet stycke fram,
där hörde jag de klockorna, som klinga.
»Och sägen I mig, I gode ringesmän,
för vem de där klockorna klinga?»

6. »Vi ringa ju här för en unger
mamsell,

som skall uti jorden att vila.»
— — — — —
— — — — —

7. Då redo jag mig ett litet stycke fram,
då såg jag de gravarna, som gråves.
»Sägen I mig, I gode gravemän,
för vem de där gravarna gråves?»

8. ∴: »Vi gråva ju här för en unger
mamsell,
som skall uti jorden att vila.» ∴:
— — — — —
— — — — —

9. De redo jag mig på kyrkogården in
och sadlade gullsadeln utav Blacken.
Då gångade jag i höga salen in,
där mente jag min käraste skull vara.

10. Där stod ju de jungfrur och her-
darnes frur
och svepte min käraste till graven.
Hennes hår det strålade av silver och
gull,
och det var ju lagder uti lockar.

11. Hennes kinder var rosende röder,
och ögon var blå som en duva,
— — — — —
och ögon var blå som en duva.

¹ Uppt. anmärker här: »Jungfruarna svarade, att han väl kunde få en annan, som var lika vacker som den förra, vartill han kvad följande vers.»

O.

Österbotten. Uppt. Mikael Lybeck 1882—83.

1. Det var så sent uppå min säng,
och klockan gick till nio,
då kom där ett bud ifrån karestan min,
att jag dit skulle bortrida.

2. Då gick jag strax uti stallet,
och klappade blacken på länden,
— — — — —
och betset (var) med silverbeslagen.

3. Men då jag ridit ett stycke fram,
så hörde jag fåglarna kvittra.
Den ena kvittra hit, och den andra
kvittra dit,
och den tredje kvittra, att min käreста
va döder.

4. Då redo jag mig ett stycke längre
fram,
till dess jag hörde klockorna klinga.
Den ena klinga hit, och den andra
klinga dit,
och den tredje klinga, att min käreста
va döder.

5. Men då jag nalkades till kyrko-
gård,
då såg jag en grav, som var grävder.

Så frågade jag: »I små grävaremän,
vem gräven I denna graven före?»

6. »Vi gräva ju allt för vår unga mam-
sell,
som här uppå kyrkogård skall vila.»

7. Då gångar jag mig uti salen där
in,
där stodo tre jungfrur och hövidsmam-
sell
och svepte min käreста till döda.

8. Då klappade jag på hennes blek-
nade kind,
som för har varit rosenderöda.

9. Ännu kan jag finna den, som jag
vill ha,
men aldrig jag finner hennes like
varken i detta konungaland
ej heller i sju andra riken.

10. Hon hade ju hår, som strålade
av guld,
och de voro lagda uti lockar.
— — — — —
— — — — —

P.

Korsholm, Anixor. Ur handskriven visbok. Uppt. Jakob Tegengren 1911.

1. Olar Adelin¹ han tjänte i konun-
gens gård
för penningar och väl förskonta kläder.
Ja, litet han åt, ja, mindre han drack,
han tänkte på sin hjärtelig kära.

2. Olar Adelin han tjänte konun-
gens grevinn,
han gjorde alla tjänster han kunde.
Han beder sin konung ödmjukast, han
får lov
att resa till rosendelunden.

3. »Ej felar dig nöjen, ej felar dig ro,
ej felar dig kläder eller föda.
Så säg mig nu allenast ett ord:
vad skall du till rosendelunden göra?»

4. »Jag haver ju fått en tidning på
denna här dag,
varöver mitt hjärta fast blöder.
Jag haver ju fått ett brev ifrån rosende-
lund,
som säger, att min käraste är döder.»

¹ I visboken är namnet förvrängt till O. Ladolin. *Anm. av uppt.*

5. »Olar Adelin, jag säger dig förvisst,
hon är ju intet mera än en kvinna.
Så skall jag nu laga uti mitt råd,
att du skall få den yppersta grevinna.»

6. »Allt vad konungen äger uti sitt råd,
det vill jag ej slätt hava.
Långt hellre vill jag resa till rosendelund
att följa min käraste till grava.»

7. »Du haver ju varit den trognaste
i mitt råd
av alla de grevar och baroner,
därföre vill jag dig giva en hederlig
skänk:
tolv tusende glanska kronor.

8. Pistolen och sadeln dem giver jag
dig
och hästen den kvickaste av alla.
Sen så vill jag hava din kropp och din
själ
dem Herren, din Gudi, befalla.»

9. Olar Adelin han sadlade sin rän-
nare röd,
och röden var så kvicker och så snäller.
Han rider långt fortare, än fågeln flög
allt över de nordiska fjällen.

10. Så rider han sig till rosendelund,
där binder han hästen vid stötte.
Så gångar han sig i förstugan in,
där fruar och jungfrur de gräto.

11. Så gångar han sig i frustugan in,
där vrider han sin händer så svåra,
och vart och ett sandkorn på golvet
där låg,
så vattnade han med tårar.

12. Så sade den gamla frustugumor:
»Du må väl finna hennes like.»
»Nej, hon är ej på denna här jord,
ej heller i detta kungarrike.»

13. Olar Adelin han böjde sina knän
ner till jord,
och börja som väl samtelig han ville
somna,
sen ständar han upp med darrande arm
och tog sin allra käraste i famnen.

14. De lade båda liken uti en grav,
och kistan var gjord utav marmor.
Där vila de sött till domedag
uppå varandras armar.

Q.

Pärnä.

1. Ungersven han tjänte på konun-
gens gård
för penningar och välgjorda kläder.
Ju mindre han åt, ju mindre han drack,
det var allt för hans älskliga kära.

2. Och ungersven han följde sin
herre till säng,
och gjorde den tjänsten som han borde.
»Och kära ni min herre, får jag den lov
kväll?
Min käresta hon är så illa sjuker.»

3. »Och hur har du det höra fått din
käresta är sjuk,

att ingen kan förlindra hennes kvida?
Så sadla nu på din gångare grå
och laga dig sen fort till att rida.»

4. Ungersven han red med den lån-
gaste väg,
där mötte han sin älskliga broder.
Först frågar han efter kårestan sin,
ja sedan efter fader och moder.

5. »Din allra hjärtans kära hon är så
illa sjuk,
att ingen kan förlindra hennes kvida.
Bedjer nu Gud för henne ännu,
i himmelriket skall hon sig infinna.»

6. Ungersven han red med den lån-
gaste bro,
där hörde han klockorna som ringde.
»Gud nåde mig nu, jag stackars unger-
sven,
nu haver jag f rdr jat mig för länge.»

7. Ungersven han gångar sig i vak-
stugan in,

där jungfrur och mamseller satt och
gräto:
»Si, nu f r jag klappa på sn vitan kind,
som förr har varit rosenderöder.

8. V l så kan jag f a mig en annan igen,
men ingen i hennes gelike.
Hon finnes ej h r uti detta h r land,
ej heller i sju konungariket.»

R.

Strömfors, Reimars. Sj. Fanny Grön, f. 1874. Uppt. Greta Dahlström 1924.

1. Ungersvennen tjänte på konun-
gens gård
f r pengar och f r präktiga kl der.
Så lite han åt, dess mindre han drack;
det var allt för hans älskliga k ra.

2. Och ungersven han lagade sin
herre till s ng
och gjorde den t nsten som han borde.
Så frågade han, om han loven kunde f a
att resa till k restan sin.
(»Ack, kära min herre, ack skall jag f a
lov i kväll
att resa till min hjärteliga kära.»)

3. »Min hjärteliga kära hon ligger
så sjuk,
att ingen kan lindra hennes kvida.»
»Så sadla då på min gångare grå,
och skynda dig väl fort till att rida.»

4. Ungersven han redo med den
bredaste v g,
han fällde så bitterliga tårar.

Och alla de tr den, som bredvid vägen
stod,
de fällde med ungersven tårar.

5. Ungersven han redo med den
bredaste bro,
där mötte han en sopare, som sopa.
»För vem sopen I, för vem sopen I,
för vem sopen I denna vägen?»
»Allt för en skön jungfru, allt för en
skön ros,
som h r med denna vägen skall föras.»

6. Ungersven han redo över kyrko-
gården fram,
där mötte han en gr vare som grävde.
»För vem gr ven I, för vem gr ven I,
för vem gr ven I denna graven?»
»Allt för en skön jungfru, allt för en
skön ros,
som h r uti graven skall vila.»

7. Ungersven han redo i sorgehuset in,
där jungfrur och mamseller de gräto.
Då fingo han klappa på sn vitan kind,
som förr varit rosenderöda.

S.

Helsinge.

1. Ungersven han frågte sin herre
om råd:
»Min k resta hon ligger så sjuker.»
»Sadla nu på din gångare grå
och skynda dig sedan att rida.»

2. Ungersven han red nu den l n-
gaste v g,
där mötte han sin k restas broder.
Först frågte han efter k restan sin,
och sedan efter fader och moder.

3. »Kårestan hon ligger nu så hård-
ligt sjuk,
att ingen kan lindra hennes plåga,
men bed nu Gud för henne ändå,
i himmelriket måste hon finnas.»

4. Ungersven han red nu den lån-
gaste väg;
han fällde så bitterliga tårar,
att alla de träd, som där vid vägen
stod,
de flöto av bara hans tårar.

5. Ungersven han red på den lån-
gaste bro,

där hörde han, att klockorna ringde:
»Gud nåde mig väl, min fagra ungersven,
nu haver jag dröjt för länge.»

6. Och ungersven han gångar sig i
vakastugan in,
där sutto både fruar och jungfrur.
»Nu så får du klappa på snövitans kind,
som förr haver rosenröd varit.»

7. »Väl så kan jag finna mig en flicka
igen,
men inte hennes gelike.
En sådan en vän så finner jag ej mer,
nej, inte i sju konungarik.»

T.

Pärnå, Erlandsböle. Uppt. Otto Andersson.

1. Ungersven han sade till stall-
drängen sin:
»Stå upp, sadla upp mina hästar,
så skola vi rida ett stycke längre fram
för att se efter lilla gullvännen.»

2. Och ungersven han red nu ett
stycke längre fram,
där mötte han kårestans broder.
Först frågte han efter lilla vännen sin
och sedan efter fader och moder.

3. »Din kåresta hon ligger nu så in-
nerligen sjuk,
att ingen kan lindra hennes plågor.
Men bedjen till Gud för henne än en
gång,
i himmelriket skall vi henne finna.»

4. Och ungersven han red nu ett
stycke längre fram.

Där fällde han så bitterliga tårar,
att alla de träd, som utmed vägen låg,
de flöto i ungersvens tårar.

5. Och ungersven han red över
långa bro,
där hörde han klockorna ringa.
»Gud nåde mig nu, jag stackars
ungersven,
nu haver jag dröjt allt för länge.»

6. Och ungersven han gångar sig i
vakstugan in,
där fruar och mamseller fällde tårar.
»Ja, nu får jag klappa på snövitans kind,
som rosenderöda förr har varit.»

7. Och ungersven han söker sig en
annan till vän,
men intet han finner hennes like.
»Ej finnes hon här, ej heller i det land,
ej heller i sju konungarik.»

U.

Mäntsälä. Sj. fru E. Malm. Uppt. A. P. Svensson.

1. Ungersven sade till stalledräng så:
»Lägg sadel uppå de hästarna grå,
vi vilja till lilla vännen rida,
hon månde på oss förbida.»

2. Ungersven satt sig på fålen så grå.
»Ej hava vi tid till att bida,

vi vilja här rida till jungfrunens gård
för att hinna fram bittida.»

3. Fortare han red, än falken den tlög,
men dessförinnan var jungfrun ren död.
Han skåda fick uppå hennes lik.
»Ej finner jag annan i sju kungarik.»

V. (str. enl. A: 1—30). Korpo, Rosklax. Sj. Lina Eriksson, f. 1879. Uppt. G. Dahlström 1923.

X. (1, 4, 6—12, 14, 17—20, 25—30). Houtskär. Sj. Hilda Jansson. Uppt. Bertel Malm 1920.

Y. (10, 11, 14, 17¹15²16², 17—25, 27¹, 28). Korpo, Galtby. Sj. Augusta Andersson, f. 1871. Uppt. G. Dahlström 1923.

Z. (14, 20—22, 26, 28). Nagu, Gyttja. Sj. Alma Andersson, f. 1862. Uppt. G. Dahlström 1924.

Å. (17, 18, 19a). Nagu, Lökholm. Sj. Isak Isaksson, f. 1865. Uppt. G. Dahlström 1923.

Ä. (10, 11). Korpo, Lohm. Sj. Elna Sjöfelt, f. 1888. Uppt. G. Dahlström 1923.

Ö. (10a, 10b, 11, 15, 16, 24, 25a, 25b, 20, 21, 22¹). Hitis, Vänö. Sj. Rosa Eriksson, f. 1866. Uppt. G. Dahlström 1924.

AA. (10 a, 10 b, 11, 17, 20—22, 20 a, 22 a, 24, 25 a, 25 b, 27, 28 a, 28). Nagu, Nötö. Sj. Charlotta Lundström, f. 1868. Uppt. G. Dahlström 1923.

BB. (11, 17¹15², 16—22, 24, 25 a, 29, 26, 24 c, 28). Geta, Dånö. Sj. Emma Jansson. Uppt. Emil Johnsson 1921.

CC. (10 a, 10 b, 13, 11, 12, 25, 28 c², 28 b). Iniö, Norrby, Sj. Ilia Aarne, f. 1861. Uppt. A. Adolfsson 1928.

DD. (10 a, 13, 11, 12, 13 a, 14, 15, 17, 17¹17b², 18—22, 24 a, 24 c, 28 b, 27, 28, 28 c). Lappfjärd, Dagsmark. Sj. Tilda Lång, f. 1872. Uppt. A. Adolfsson 1930.

EE. (10 a, 13, 11, 12, 13 a, 17, 17¹17b², 18—22, 24 a, 24 b, 24 c, 24 d, 28 c, 28, 28 b). Lappfjärd, Dagsmark. Sj. Hulda Krok, f. 1890. Uppt. A. Adolfsson 1930.

FF. (10 a, 11, 12, 17¹17 b², 18—21). Lappfjärd, Dagsmark. Sj. Sofia Ekberg, f. 1877. Uppt. A. Adolfsson 1930.

GG. (10 a, 24 b, 17¹17 b², 18—22, 24 c). Lappfjärd. Sj. Olivia Hammarberg, f. 1897. Uppt. A. Adolfsson 1930.

HH. (10 a, 11, 17¹17 b², 18, 19, 24 c). Lappfjärd. Sj. Alvina Klockars, f. 1892. Uppt. A. Adolfsson 1930.

II. (10 a, 10 b, 11, 12, 17, 17¹17 b², 18, 19, 24, 25 a¹, 25 b²26², 25, 26 a). Kors-

holm. Sj. Beata Sjölin, 74 år. Uppt. Charles Nylander 1882—83.

JJ. (10 a, 11, 12, 14, 17¹15², 16, 17 b¹ 17², 24 a, 24 d, 28 c). Korsnäs. Sj. Maja Vitaniemi. Uppt. Joh. Dahlbo 1882—83.

KK. (10 a, 10 b, 11, 14, 17¹17 b², 18—22, 20 a, 21 a, 22 a). Replot, Rjörkö. Uppt. J. E. Wefvar 1875—1876.

LL. (10 a, 10 b, 13, 14¹15², 16—22, 20 b, 24 d, 28 c). Närpes, Nämptäs. Sj. Johanna Strömbäck. Uppt. Joh. Dahlbo 1882—83.

MM. (10 a, 10 b, 11, 12, 14, 17¹15², 16, 28 b², 17, 17 a, 20—22, 26², 23, 24, 25 a, 25b26², 25, 26. Stroferna fyrradingar.) Korsholm, Voithby. Sj. Ann-Gret Holm. Uppt. Th. af Reeth 1891.

NN. (10 a, 10 b, 11, 12, 14, 17—19, 21, 22, 24 c, 25 c, 27 a, 28, 28 c. Stroferna fyrradingar.) Vörrå. Uppt. M. Thors 1893.

OO. (10 a, 10 b, 11, 12, 14, 17¹15², 16—18). Vörrå, Rökiö. Sj. Johan Berglund, 53 år. Uppt. U. Aufrichtig 1910.

PP. (10 a, 10 b, 11, 17—20, 22, 17¹ 15², 16). Esse. Uppt. John Finnäs 1894. Var. (B. A. 11, 20) ur A. Alfred Sunds visbok.

QQ. (10 a, 10 b, 11, 12, 17¹15², 16—20). Österbotten. Uppt. J. E. Wefvar 1875—1876.

RR. (str. enl. O: 1—7). Korsholm, Voithby. Uppt. Otto Andersson.

SS. (1, 2, 4 a). Borgå, Kurböle. Sj. Lovisa Blomkvist, f. 1846. Uppt. Otto Andersson 1908.

TT. (str. enl. S: 1—7). Stor-Pellinge. Ur Hulda Kellgrens handskr. häfte. Uppt. A. P. Svensson.

UU. (1 a, 2—6). Helsingfors. Ur Alarik Sjömans häfte. Uppt. A. P. Svensson.

VV. (1 a, 2—4, 6, 7). Ur Adolf Wikmans handskrivna häfte. Uppt. A. P. Svensson.

XX. (1—4). Borgå, Stor-Pellinge. Handskrivet ark. Uppt. A. P. Svensson.

YY. (1, 4¹, 4², 4³). Borgå, Stor-Pellinge, Söderby. Sj. Johan Bernt Karlsson (»hade lärt sig visan i Artsjö, när han exerceade bevåring, men glömt bort den»). Uppt. A. P. Svensson.

OTRYCKTA
TEXTER.

Översikt.

Avvikelser i V—QQ enligt A.

1¹ G. icke, gråt icke, allra k. m. X—1² J. ville din ä. b. X.

4¹ Nej, får j. intet ungersven s. X—4² S. går. . . X.

6¹ God dag, god dag, kär dottren m. X.

7¹ L. d. mjöd heller l. d. vin X.

8¹ Intet lyster mig varken mjöd eller vin X—8² Ej heller ö. d. b. X.

9¹ vill X—9² A. j. i den k. f. v. X; kunde v. V.

10¹ Sen så drömde ungersven en n. X, U; han d. en dröm om en n. Y.

10 a¹ Sent om en afton O, AA, CC—II, LL—OO; Helt sent om en afton KK, PP; och sent om en kväll AA, CC—HH; ja sent om en kväll Ö; jag lade mig II, KK—PP; på säng II, MM—OO; i säng LL; till sängs KK, PP; Jag lade mig neder så sent på min säng JJ; Jag lade mig så sent

uppå min aftonsång QQ—10 a² Jag visste utav alls ingen smärta Ö, AA; Och visste ej II, MM, PP; Och visste då där ej NN, OO; av någon kvidan II; av någon kvida MM—PP; Och (Jag) visste av ingen kvida JJ—LL; Så fick jag DD—FF; ett bred DD, FF; ett brev EE; ifrån min kära DD—FF; Så lade CC; Så gångar GG; jag mig ned till att CC, GG; sova CC, rida GG; Då andra lade ned sig att sova HH; Som andra månde söteligen sova QQ.

10 b¹ Då fick jag ett bud Ö; Då fick jag ett brev AA; Då kom där ett bud CC; Så kommo ett bud KK, NN, QQ; Så kommo ett brev II, MM; Så kom då bud OO; så hastigt kom bud QQ; Då fingo jag ett brev LL; Men då fick jag brev NN; (ifrån kårestan min Ö, AA, CC, LL, MM, OO, PP; (ifrån kårestan min II, KK, NN, QQ—10 b² Att jag till henne Ö, AA, CC, II, KK, MM—OO, QQ; skulle komma Ö, AA; skulle resa CC, KK; skulle rida II, MM, NN; strax skulle rida OO, QQ; Att jag skull(e) till henne bortrida LL, PP.

11¹ U. går åt s. sitt in X; U. han går sig Y; U. han gick s. Ö; O. u. in genom staldörren steg Å; Så gick jag ut DD; Så gick jag in P; sen (så) gångar jag mig BB, CC, HH, II, MM; Så gingo jag mig EE, KK, QQ; så gick jag mig PP; Så gångade jag mig FF; Då gingo jag JJ; Så gick jag i stallet NN, OO; (ut) i stallet in V, Y, CC, II, KK, MM; (ut) i s. där in PP, QQ; uti stallena i. JJ; till s. in AA, EE, FF, HH; till s. mitt DD; åt s. fram Ö; i stallgården in BB; och i stallet rigår? NN; och stallet var här OO—11² [Och] AA; Han k. hästen Ö; O. klappa b. FF; O. k. den b. KK; O. k. den blacka NN; O. k. den blacke OO, QQ; Då k. jag b. DD; O. k. min häst BB; Och sparkade med foten PP; (up) på blanken Ö, AA; (up) på länden EE, FF, II, KK, MM, NN, OO, QQ; (up) på ländern BB, CC, DD; uppå leder QQ; uppå längden JJ; Så sadlade jag gångaren den fina HH.

12¹ Sen sadlar han sin g. u. X; Sen sadlar jag på min förgyllene häst CC; Då sadlade jag DD, FF, MM; på min förgyllene sal DD; min gullbeslagna sal FF; gullsadeln uppå MM; Då satte jag på (onom) en förgyllene sal II, JJ; själv satte jag gullsalen uppå KK; så tog jag mig en förgyllene sal EE; Så tog jag gullsadeln och sadlade däruppå NN; Så tog jag gullsadeln och sadlade därpå OO; Sen togo jag gullsalen och sadlade uppå QQ—12² O. selan var silverbeslagen X; O. betslet var (med) s. beslagen MM, OO; O. betslen var av s. beslagen NN; O. bitselen av s. beslagen KK; Och (Med) betsel och silverbeslagen DD, FF, JJ; Med silver är bitslen beslagen CC;

Med silver och betsel beslagen II; O. min silverbeslagna betsel QQ; Och sadlade den uppå blacken EE.

13¹ Så reste jag mig i bädden opp CC; Så reste jag hastigt upp ur min säng DD; Hastigt jag från min säng uppsteg EE; Då satte jag mig i sängen upp LL—13² O. togo uppå mig CC; O. k. på DD; O. k. på mig EE, LL; mina kläder CC—EE; lade LL.

13 a¹ Då kastade jag mig DD; Så hoppade jag EE; uppå blackens rygg DD, EE—13 a² Och gävo mig så där DD; Och gav mig ut EE; till att rida DD, EE.

14¹ Riddaren rider s. mil om e. n. Z; redo X, Y; milar V; mil X, Y; på en natt Y; Då (Så) redo jag mig DD, JJ, KK, MM; över sexmilarskog DD; sju milar över skog JJ; sju milars skog KK; sju mil genom skog (el. över sex milan skog) MM; Sen så rider jag sex mil (där) i en skog NN, OO; Jag redo, jag redo sju milars väg LL—14² sovo Y; N. a. så sött månde sova Z; N. a. man må söteligen sova JJ; N. andre män söteligen sovo DD; Då a. månde söteligen sova KK, NN, OO; Medan de a. söteligen sova MM.

15¹ Ungersven han red genom skogen fram Ö; Och n. s. jag kom på den höga sandeås DD—15² Då hörde han f. s. Y; Så f. jag . . . BB; så hörde jag när f. DD; Så hörde jag hur f. OO; de sjöngo DD, OO; Där hörde jag de f. JJ; Så hörde jag de f. MM; Där fingo jag höra f. LL; som kvittra JJ, LL, MM; Till som jag hörde f. de skvittra QQ; Och hörde hur de f. kvittra PP.

16¹ D. s. o. kärlek, de s. o. tro Ö; D. s. så vackert om fruar, mör BB; Och allt vad de kvittra och allt vad de sjöng (sang) JJ, LL, OO; För allt vad de kvittra, för allt vad de sjöng MM; Den ena skvittra jo, den andra skvittra nej QQ; Den ene kvittrar så, den andre kvittrar nå PP—16² De sjöng att a. k. var d. Y; M. a. mest att k. var d. Ö, BB; De bådo för att vännen voro d. JJ, LL; Så var det för min käraste v. d. MM; Så var allt för min käraste v. d. OO; Den tredje sa min käraste v. d. QQ; Den tredje kvittrar kårestan är d. PP.

17¹ O. ungersvennen r. V; O. u. han redo Y; O. u. han red sig Å; O. när han nu kom X; Sen redo jag JJ; Sen (så) redo jag mig DD, FF, KK, MM, PP, QQ; Så ridde jag mig AA; Så red jag då mig II; Så gångar jag mig BB; När jag kom NN, OO; Jag redo, jag redo LL; Så redo jag, så redo jag HH; Så redo vi, så redo vi EE, GG; e. s. längre fram V—Y, DD, EE, GG—II, LL—QQ; e. s. länger f. KK; e. s. lite f. AA; e. litet stycke f. BB, JJ; en sex milers väg FF—17² Där . . . Å; så f. jag . . . BB; Där

(Så) hörde jag de k. EE, II, JJ, MM—OO; Så hörde jag de klockor AA; Så hörde jag hur k. OO; Där fingo jag höra k. LL; Då hörde jag k. de gällde DD; Och hörde hur de k. ringde PP: Tills som jag hörde k. de klinga QQ; de ringde II, MM—OO; som ringde AA, JJ, LL; ringo EE.

17 a För allt vad de ringde, för allt vad de ringde, betydde att min käreasta var döder MM.

17 b¹ Sen redo jag över en hög backe JJ—17 b² Så mötte jag DD—GG; Där mötte jag II; Så mötte mig HH; Där hörde jag KK; ringaremännen DD, FF; tre ringaremän EE, GG; de ringaremän HH; de ringare, som ringde II, KK.

18¹ Se goddag, se g. Y; Ack hören I på NN; Ack hören på mig QQ; Hören nu på OO; I ringaremän V, Y, NN, OO, QQ; I ringaremän, I ringaremän HH—II; Och ringare och ringare, vem ringen I nu för Å; I ringaremän, vi ringen I nu så DD; Och ringaremän, vem ringen I för EE, FF; Hör ni ringare, för vem ringen IK K; I ringen men vad ringen här BB; Jag hälsade goddag mina r. L; Så frågte jag dem, I ynglingemän PP—18² F. v. ringer ni nu d. r. OO; F. v. r. I dessa klockor PP, QQ; Vem ringer ni här X; Vem ringen I (nu) BB, FF, GG, LL; klockorna före X, BB; dessa dagar före FF; denna gången före GG; denna ringning före LL; Vem haven I för denna gången ringit DD, HH; Vem har i dessa dagar blivit döder EE; Som alltid uppå klockorna månd ringa Å.

19¹ Vi ringer allt för en u. mö X; Vi ringde för en jungfru så skön II; Och denna ringning ringa vi för en liten blå ros KK; Vi haver ju ringit för en ungermans vän LL; Den ringa vi för en hövisk mamsell NN; Vi ringer ju dem för PP, QQ; V. r. allt för GG; En ärlig mans dotter DD—FF, HH; En unger mans jungfru BB; en unger mans brud BB, DD, GG; en ungemans b. HH; en riker mans b. EE, FF; en unger mamsell PP; en hövits mamsell QQ; för en u. b. Y; för ungersvennens b. V—19² Som uti dessa dagar BB, DD, GG, LL; Som nu i dessa dagar EE, FF; Har inom dessa dagar HH; blivit döder BB, DD—FF, HH, LL; haver döder GG; har farit V; Som skall uti jorden Y, KK; att vila Y; sött vila KK; Som här uti jorden skall vila NN; Som har uti staden blivit döder QQ; Som nyligen har lagt ögonen tillsammans PP; Som förr har varit rosenderöder II.

19 a Och skulle jag nu veta att det skull vara sant, nog skulle min gångare få springa Å.

20¹ vers 17¹ *upprepas* i V—Y, AA, BB, DD, EE, GG, KK—MM, PP, QQ; Då han

hade ridit Z; så red han e. s. Ö; Så redo jag mig FF; e. s. längre fram Z, Ö, FF—20² Då såg han dödgravare Y; Där fingo jag se g. LL; Så träffa jag de g. AA; Där (Så) sågo jag de g. KK, MM; som grävde Y, LL; som gräva V; som grovo AA, KK, MM; Då sågo han de g. som grovo Ö; Och sågo där de männerna grovo PP; Fick han se grävaren de grävde Z; S. f. jag se . . . BB; Så mötte jag DD—GG; grävaremän DD; grävaremännen FF; tre grävaremän EE, GG; Till som jag såg gravar voro grävda QQ.

20 a¹ vers 20¹ *upprepas* i AA, KK—20 a² *enl.* 20²; klockare som sjöngo AA; sjungare som sjungo KK.

20 b Och när som jag redo ett stycke längre fram, berätta de att kårestan var döder LL.

21¹ *enl.* 18¹ Y, KK, LL, NN; Ack hören I nu grävare Ö; I grävaremän BB, DD, FF; O. grävaremän EE; I grävaremän, I grävaremän GG; vem gräven I (nu) för Ö, DD—FF; vad gräven I här BB; I hör ni nu grävare, vem gräver ni nu åt AA; Vem gräven I före, I grävaren här Z; Godda, godda, mina g. MM; denna grav KK—21² *enl.* 18² DD—FF, LL; Vem gräven . . . (*enl.* 18²) GG; Som här uti jorden Z; (Ja) ni som uti jorden Ö; Ni som uti gravarna AA; månd gräva Z, Ö, AA; Vem gräven I gravarna före BB.

21 a¹ *enl.* 20¹; sjungare . . . sjungen KK—21 a² *enl.* 21²; sjungen . . . sången KK.

22¹ *enl.* 19¹ LL; vers 19¹ *upprepas* i BB, DD, EE; V. g. vår grav för . . . Y; Vi gräver ju den . . . (*enl.* 19¹) PP; Vi gräver allt för en u. b. Z, Ö; V. g. allt åt AA; V. g. allt för GG; en unger mans b. GG; V. g. den ju f. en jungfru så skön MM; Denna grav gräva vi för en liten blå ros KK; Den gräva vi för din egen mamsell NN—22² vers 19² *upprepas* i Y, DD, EE, GG, LL, NN; uti jordene BB; Som skall u. j. att vila Z; S. tänker sig i graven att vila AA; Som skall u. j. sött vila KK; S. h. u. staden är nu döder MM; S. nu skall i. j. bortgömmas PP.

22 a¹ *enl.* 22¹; sjunger AA; D. sång sjunga . . . KK—22a² vers 22² *upprepas* i AA, KK.

23¹ båd djuper o. b. V; Och g. nu g. X; Så gräv då d. g. Y; så djup o. så bred X; S. g. nu den både d. o. b. MM—23² kunna vila V; Att t. uti den . . . V; Att t. haver rum där att vila MM.

24¹ vers 17¹ *upprepas* i X, Y, AA, BB, II, MM; U. han r. e. s. längre f. Ö—24² vers 20² *upprepas* i BB; [som] X; Då sågo h. de b. Ö; Där (Så) mötte jag de b. II, MM; dödbärare Y; Så träffa jag de b. AA; som buro Y, AA, II; som bäro Ö, MM.

24 a¹ Så redo jag nu till svärgården min

DD; Så redo vi, så redo vi till svärregården in EE; Så redo jag till kyrkan fram JJ—24 a² Dit jag nu var van DD; Där jag har blivit van EE; till att rida DD, EE; Där jag ment min käraste skull vara JJ.

24 b¹ Så hoppade jag utav blackens rygg EE; Så hoppa jag av blacken och binder honom fast GG—24 b² Och bundo blacken vid stolpen EE; Där jag var honom van till att binda GG.

24 c¹ Och när som jag kommo till svärgården min DD; Så gingo vi, så gingo vi i svärregården in EE; Så gånger jag i sorgesalen in BB; Så gånger jag mig i kammaren in GG, HH; Så gick jag i salen och såg däruppå NN—24 c² Där jag har blivit van till att gånga EE; Där fruor och mamseller fälla fårar HH; Där herrar och fruor var församlad BB; Där lågo min kärasta på bråden DD; Där sveptes allra kårestan till liket GG; Då de svepte min kärasta till graven NN.

24 d¹ Där stodo jungfrur EE, LL; och alla deras kvinnor EE; och fröknar i en ring LL; Där stodo fröknar och fåvitska jungfrur JJ—24 d² Och klädde min käraste till grava EE; Och klädde den döda LL; Och svepte min käraste JJ; till graven JJ, LL.

25¹ S. neder, s. neder . . . CC; Sitt ner, sitt ner, I b. II; O, stanna, o, stanna m. b. X; I båraremån Y—25² A. j. min käraste f. s. II; A. j. nu henne f. beskåda MM; Jag vill d. l. beskåda Y; Jag vill er jungfru beskåda CC.

25 a¹ ent. 21¹; båraremån MM; Ack hören I nu bårare Ö; Hör ni nu bårare AA; vem båreren I nu bort Ö, AA; I båraremån BB, II; vem båreren I här BB; vem båreren I på denna båreren II—25 a² Ja ni som på båreren månde bårere AA; Ni som uti båreren månd bårere AA; För vem båreren I denna kistan MM; Vem haven I här uti kistan BB.

25 b¹ Vi bårer nu bort en ungersvens brud Ö; Vi bårere allt bort en unger mans brud AA; Vi bårere nu här en jungfru så skön II; Vi bårere ju den jungfru så skön MM—25 b² vers 22² upprepas i AA, MM; Som tänker sig i jorden att vila Ö.

25 c Så stån I här, I jungfrur och hövisk mamsell, och sveper min käraste till graven NN.

26¹ Han klappade henne p. blekblå k. Z; S. kysste h. h. på blombleka k. BB; S. kysste h. hennes dödsbleka k. MM—26² har varit BB, II, MM; rosenderöda X.

26 a De kinder, som har varit så rosenderöd, är nu bleknad som en duva II.

27¹ O. f. o. fröknar . . . X; O. fröknar s. mamseller de krusa h. h. Y; De sade till

mig, de sade allt så AA; Där står ju döttrar och kananeiska jungfrur DD—27² D. bjödo h. välja den bästa X; Du kan dig en annan n. AA; Du kan ju en annan åt dig välja DD.

27 a Nu så fäster jag en annan här uti min hand, men aldrig jag finner hennes like NN.

28¹ H. l. finns icke X; fanns V; Dess l. fanns icke i stad eller land Y; H. l. fanns ej uti detta kungaland EE; jag finner ej hennes l. i hela kungaland NN; Nej aldrig så finnes den i detta kungaland DD; En sådan, en sådan ej finnes mera här AA; En sådan finns icke uti v. l. BB; Han sökte med nål och han sökte med tråd Z—28² Allt uti s. konungariken Z; konungariken V—Y, AA; sju nordiska riken EE; sju andra riken NN.

28 a Nog får jag gå och söka mig en ann, men hennes like finnes ej på jorden AA.

28 b¹ Ej annat jag visste, ej annat jag trodde CC; Ej annat jag tänkte, ej annat jag visste DD; Jag tänkte ej annat, jag visste ej annat EE—28 b² Än att hjärtat uti mig skulle spricka CC; Än hjärtat i mig skulle brista DD, EE; Då tänkte jag mitt hjärta skulle brista MM.

28 c¹ Hennes ögon de voro DD; Och hår hade hon LL; Håret hade hon NN; som strålar utav guld DD, LL, NN; Hennes ögon voro som stjärnor uti guld EE; Hennes kinder voro vita, hennes ögon voro blå JJ—28 c² (Och) hennes hår CC, EE, JJ; det var lagt CC; var lagder EE; voro lagda JJ; Och håret var lagt DD; Som förr varit lagder LL; uti lockar CC—EE, JJ, LL; Och ögonen bli som en duva NN.

29¹ Och k. han ä. b. breder och lång BB; Och . . . nu så djup och så bred X—29² Att t. uti den . . . X; Att jag med henne däri . . . BB.

30¹ S. tager V, X; förgyllene V; ett förgyllene s. X—30² Och ränner igenom s. s. X.

O m k v ä d e. Hej hoff, s. j., sjung . . . QQ; Hej hopp . . . sjung . . . BB, CC; Hej sjung hopp faralla . . . DD; Hej sjung fara, sjung faralla . . . EE; Sjung hopp . . . sjung . . . Z; I hopp . . . Å; ;: Sjung, hopp farallalla;: FF; Hej, sade jag, hej (hopp) farallalej II, JJ; Sjung, hoffadorej, sjung farallallej KK; sjung fadirej farallalla LL; Hoppsan sa ja, farallantira OO; Hej fare farefarallallej PP; Hå hå hå, så sorgeligt (-samt) det var HH; Hå hå hå hå ja, sucka gjorde jag Ö, AA; Hå hå hå hå hå hå hå X; Oj oj oj, nå nå nå GG; saknas i MM, NN.

Avvikelser i RR, SS enligt P.

1¹ Olav . . . RR; Ungersven han t. på k. g. SS — 1² Med åran och för präktiga k. SS — 1³ Ju mindre h. å., ju mindre h. d. SS — 1⁴ hjärteliga RR; De var allt för hans hjärteligt k. SS.

2¹ Ungersven han rustade sin herre till sängs SS — 2² H. g. sin tjänst som h. borde SS — 2³ Ack kära ni min herre, kan jag

icke få lov i kväll SS — 2⁴ A. r. t. min hjärteligt kära SS.

4³ blöder RR — 4³ rosenlund RR.

4 a Min hjärteligt kära hon ligger så sjuk, att ingen kan lindra hennes smärta. Så sala uppå dina gångare grå, och skynda dig väl fort till att rida SS.

Avvikelser i TT—YY enligt T.

1¹ [han] s. t. sin stalleträng så fin YY; stallsdrängen sin XX — 1² Gå ut, sadla på m. h. XX; Gullsadel uppå våra h. YY; [upp] hästarna mina TT — 1³ S. s. v. åka litet l. f. YY; e. stycke härifrån XX — 1⁴ Och se . . . YY.

1 a¹ Och ungersven han gångar nu till herren sin in UU; Ungersven han frågade sin herre om råd VV — 1 a² Och frågor, om han till kårestan får gånga UU; Min kåresta hon ligger så sjuker VV — 1 a³ Sadla nu på den gångaren grå UU; Så sadla nu då din gångare grå VV — 1 a⁴ Och skynda dig UU, VV; sedan UU; fort VV; till att rida UU, VV.

2¹ Och när som de redo . . . TT; U. h. red nu den längsta bro UU; red uppå den långaste väg VV; red med vägen där fram XX — 2² Så m. de lilla vännens broder TT; D. m. h. sin k. b. UU; sin kärastas b. VV; sin kärastes b. XX — 2³ efter sin l. gullvän XX; F. så frågade h. huru l. v. mår VV; Och första frågan var, hur kårestan mår UU; Och huru står det till med l. v. min TT — 2⁴ O. s. med . . . TT; Sen frågt han e. fader, moder XX.

3¹ Och lilla vännen ligger nu TT; Lilla gullvännen din hon är XX; så innerligen sjuk TT, XX; Kårasten . . . så dödande s. UU; [nu] så hårdande s. VV — 3² Så att . . . XX; A. i. hennes plågor kan lindra UU; plåga TT — 3³ M. bedjen . . . TT; Så bedjen för hennes unga liv UU; Så b. I Gud

f. henne ändå VV — 3⁴ Att hon i h. må sig f. UU; skall du h. f. TT; skall hon väl finnas VV.

4¹ vers 2¹ *upprepas* i VV, XX; red den långaste väg UU; Vi redo, vi redo vägen där fram YY — 4² Han fällde så . . . XX; D. han fällde så . . . VV; de bittraste fårar UU — 4³ (Så) att . . . invid vägen stod TT, VV, XX; [som] vid vägen där låg YY; Och alla d. trån s. där vid v. stod UU — 4⁴ uti ungersvenns f. TT, XX; D. f. av bara hans t. UU, VV.

5¹ vers 4¹ *upprepas* i UU; U. h. gångar sig ett stycke fram på bron TT — 5² de klockorna r. TT; Då h. h. den sorgelockan r. UU — 5³ G. n. nu mig fager u. UU; O, store Herre Gud, som i höga himlen bor TT.

6¹ U. h. trädde nu i TT; U. h. träder i VV; vakestugan in TT, VV; gångar nu i vaktstugan in UU — 6² D. sutto nu fruar och fröknar TT; D. sitter ju fröknar och mamseller VV; D. fröknar och mamsellerna voro fina UU — 6³ Men nu så får . . . VV; Nu så får du . . . UU; Och nu så fick han k. den snövita kind TT — 6⁴ S. förr så r. haver v. VV; S. förr så rosenderöd hade v. TT; S. förr varit rosenröder UU.

7¹ Väl så kan jag finna mig en . . . VV — 7² M. finner ej hennes gelike TT; M. ej uti hennes gelike VV — 7³ Ej finner han här, ej i ett annat land TT; Nej en sådan en vän jag aldrig finna skall VV.

66. Vedergällningen.

- MELODI. **a.** LT; PY, Th. Wegelius saml. n:r 22; **l.** FB, I.N.E. Saml. O. A.
Översikt. Nyl. III, 89. **m.** SI, I.N.E. Saml. O. A.
b. PÅ, S.L.S. 328, 174. **n.** KN, S.L.S. 523, 88. (H)
c. ST, S.L.S. 367, 1374. **o.** BR, B.F.A. n:r 19 a-c.
d. LI, I.N.E. Saml. O. A. **p.** PE, S.L.S. 159, 48. (R)
e. PÅ, Nyl. III, 87; även Nyl. alb. **q.** SO, I.N.E. Saml. O. A.; även
V n:r 2. (B) S.L.S. 512, 56. (Å)
f. BO, I.N.E. Saml. O. A. **r.** FÖ—JO—LE, S.L.S. 46, 255. (E)
g. ST, S.L.S. 367, 1373. **s.** HI, S.L.S. 367, 173. (FF)
h. ST, S.L.S. 367, 1375. **t.** HO, S.L.S. 367, 168. (DD)
i. LO, S.L.S. 12, 39. (Q) **u.** PÖ, I.N.E. 4, 16. (EE); även ÖV,
I.N.E. Saml. O. A.
j. GB, R6, 190, 11. (U) **v.** KH, R6, 191, 2. (T)
k. LF, S.L.S. 523, 85. (K)

Varianter. **a.** NI, Lappträsk, Pyttis.

Uppt. Th. Wegelius.

Om al - la des-sa ber-ge-na de vo-re ut - av guld, och allt
vat-ten för-vand-la-des till vin, men långt hell - re så skul-le jag det
öns - - ka, att du vo-re all-ra kä - res-tan min.

b. NI, Pärnä.

Sj. Hulda Grönkvist, f. 1877.

Uppt. Sulo Salonen 1921.

Om al - - la de berg vor av - rö - - das-te guld, och allt
vat-ten vo-re vänt ut-i vin, långt hell - re så vil-le jag det
öns - - - - ka, om du vo - re all - ra kä - res - tan min.

c. *Nl*, Strömfors, Vahterpää.
Sj. *Karin Hildén*, f. 1898.

Uppt. Greta Dahlström 1924.

d. *Nl*, Liljendal.
Sj. *Nelly Heikel*.

Uppt. Nic. v. Weymarn 1924.

Om och al - la de berg vor av rö - - das - te gull, och allt
vat - ten vo - re vänt ut - i vin, långt hell - - re så skul - le jag dock
öns - - ka, att du vo - re all - ra kä - res - tan min.

e. *Nl*, Pärnä.

Uppt. Arvid Nyberg 1870.

Om al - la de berg vor av rö - das - te guld, och allt vat - ten för -
vand - lat i vin, så öns - - kar jag dock här i
värld - den, att du vo - re kä - res - tan min.

f. *Nl*, Borgå, Pellinge.
Sj. *Alfred Lindros*.

Uppt. Otto Andersson.

Om al - la de berg vor av rö - - das - te gull, och allt
vat - ten vo - re vänt u - ti vin, långt hell - re så vil - le jag

öns - - - ka, att du vo - re all - ra kä - res - tan min.

g. *Nl*, Strömfors, Bodängen.
Sj. *Vendla Blomqvist*, f. 1841.

Uppt. Greta Dahlström 1924.

h. *Nl*, Strömfors, Reimars.
Sj. *Fanny Grön*, f. 1874.

Uppt. Greta Dahlström 1924.

i. *Nl*, Lojo.

Uppt. Uno Stadius 1890.

Om al - la des - sa ber - ge - na de vo - re ut - av guld, och allt
vat - ten för - vand - lat till vin, all - ra helst så vil - le jag det åt mig
öns - ka, att du vo - re all - ra kä - res - tan min.

j.¹ *Öb*, Gamlakarleby.

Uppt. Gustaf Durchman.

Om al - - la de ber - gen vo - re det rö - das - te guld, och

¹ Uppt. reviderad av utg.

al - - la vat - ten för - vand - la - des till vin. Långt hell - re vil - le
jag då öns - ka, att du vo - re all - ra kä - ras - ten min.

k. *Öb, Lappfjärd.*Sj. *Alvina Klockars, f. 1892.*Uppt. *Alfhild Adolfsson 1930.*

Om al - - la berg och da - lar vo - re rö - da som guld, och
vat - ten var förvandlat ut - i blod, allt - sammans vill jag vå - ga för
dig, min lil - la vän, om du av här - tat hål - ler mig kär.

l. *Åb, Finby.*Sj. *B. Johansson.*Uppt. *Otto Andersson.*

Om al - - la des - sa berg vor av det rö - das - te guld, och
vatt - net i käl - lan vo - re vin, så all - ra mest så skul - le jag väl
se det, att du vo - - re all - - ra kä - - res - tan min.

m. *Ni, Sibbo.*Sj. *Karl Jakob Less.*Uppt. *Otto Andersson.*

Om al - - la de ber - gen de vo - re ut - av gull, och allt
vat - ten för - vän - det till vin, så öns - ka - de jag skö - na

jung - fru, att hon vo -- re all - ra kä -- res - tan min.

n. *Öb*, Korsnäs.

Sj. *Maria Gullström*, f. 1872.

Uppt. Alfhild Adolfsson 1930.

Om al - la berg och da - lar vor för - vand - la ut - i gull, och all
vat - ten för - vand - lat till vin, se då kun - de jag hell - re ja
föl - ja med dig, ja, fast det vo - re hund - ra - de mil.

o. *Nl*, Bromarv.

Sj. *Augusta Ekholm*.

Fonogr. Otto Andersson. Kop. Greta Dahlström.

Om al - la de här berg och klippor vor av rö - das - te guld, och allt
vat - ten ut - i käl - lor - na var vin. så önskar jag, du skö - na
jungfru, om du vo - re all - ra kä - res - tan min. Så min.

p. *Öb*, Pedersöre.

Uppt. G. A. Hedberg 1885.

Om ber - ge - na vo - ro av rö - das - te gull, och all
vat - ten för - vand - la - des i vin, långt hell - re vill jag va - ra all - ra
kä -- res - tan din och äls - ka dig av hjär - ta och sinn.

q.¹ Ål, Sottunga.

Sj. Anna Karlsson.

Uppt. Otto Andersson.

Och när han kom till det främ-man-de land, där fru-ar och mamseller gick så
fin, då tog han sig en an-nan till vän och läm-na-de mig all-
len. Då tog han sig en an-nan till vän och läm-na-de mig al-len.

r. Ål, Föglö-Jomala-Lemland.

Uppt. J. A. Sjöblom 1894.

Jag ha-ver så in-ner-lig kär-lek och be--gä--ran till
dig. Så gå då upp till min kä-re fa-ders gård och be-gär, om
du får mig, så gå då upp till min kä-re faders gård och be-
gär, om du får mig.

s. Åb, Hitis, Hamnholmen.

Sj. Emma Abrahamsson, f. 1859.

Uppt. Greta Dahlström 1924.

Hu-ru skul--le jag kun-na ö-ver-gi-va dig, du som
är så ro-sen-de--röd. Sjal-ve Kris-tus på kor-set han
svek ju in-gen man, fast han led så stor pi-na och nöd.

¹ Var. fr. FÖ, Hastersboda (S.L.S. 512, 56) överensstämmer i huvudsak.

t. Åb, Houtskär, Sördö.
Sj. *Serafina Vestin*, f. 1874.

Uppt. Greta Dahlström 1924.

Krist gi - ve att allt vat - ten vo -- re vänt ut - i vin, och att
ste - nar - na vo - re bröd, och att jag fin - ge bli - va all - ra
kä - res - tan din, min hjär - te - - lil - - la mö.

u.¹ Öb, Pörtom.

Uppt. Gustava Krook 1901.

Krist gi - - - ve att vat - ten vo - re vän - da i vin, och
Och att jag ha - de mig en lil - ler sven kär, ja,
ste - nar vo - re bröd.
hjär - te - - li - gen kär.

v. Öb, Korsholm, Kärkmo.
Sj. *Ulrika Dahlman*.

Uppt. Rob. Kajanus?

Om al - - la des - sa berg vor av rö - - das - te guld och all
vat - - ten för - vand - lat till vin.

¹ Var. fr. ÖV (Saml. O. A.) överensstämmer.

- A. V. NI., S.L.S. 72, 114.
 B. PÅ, Nyl. nat., Arv. Nybergs saml. (32); även Nyl. III, 87 och Nyl. alb. V, 159. (e)
 C. Helsingfors, Svenssons saml. 6, 93.
 D. BO, S.L.S. 151, 35.
 E. FÖ—JO—LE, S.L.S. 46, 255. (r)
 F. »Den giftes klagan», PÖ, R3, 157, VIII.
 G. »Svennens svek», L. W. Fagerlund, Anteckningar, 200. (e)
 H. KN, S.L.S. 523, 89. (n)
 I. ? I.N.E. Saml. O. A.
 J. SI, Svenssons saml. 6, 72.
 K. LF, S.L.S. 523, 86. (k)
 L. SN, W. Brenners saml. 3.
 M. SI, Svenssons saml. 6, 74.
 N. BO, Svenssons saml. 19, 3.
 O. PÅ, S.L.S. 279, 13.
 P. BO, S.L.S. 151, 3.
 Q. LO, S.L.S. 12, 39. (i)
 R. PE, S.L.S. 159, 48. (p)
 S. ? B.A. 12, 142.
 T. KH, R3, 165, 92. (v)
 U. GB, R6, 186, 377. (j)
 V. PE, S.L.S. 1, 113.
 X. KH—KV—SÅ, S.L.S. 25, 46.
 Y. NB, S.L.S. 19, 100.
 Z. LA, S.L.S. 35, 60.
 Å. BO, Svenssons saml. 1, 57.
 Ä. FÖ, S.L.S. 512, 57 (q)
 Ö. Hangö och KA, Svenssons saml. 1, 56.
 AA. DB—IÅ—KA—SN, S.L.S. 8, 29.
 BB. »Den falske riddaren», PÖ, S.L.S. 1, 111.
 CC. KN, S.L.S. 127, 121.
 DD. HO, S.L.S. 367, 169. (t)
 EE. PÖ, I.N.E. 4, 16. (u)
 FF. HI, S.L.S. 367, 174. (s)
 GG. PÖ, S.L.S. 1, 112.

TEXT.
Översikt.

A.

Västra Nyland. Uppt. F. Sundman 1899.

Varianter.

1. »Om alla berg de vore utav rödaste guld
 och allt vatten vore vänt till rött vin,
 långt hellre ville jag önska,
 att du vore allra kärestan min.»
2. »Har ni nu fått en sådan en lust
 och en sådan begäran till mig,
 så rider ni strax till min kära faders gård
 och beder med äran för mig.»
3. »Jag var antingen till eders fader i går,
 eders far han svara mig nej,
 men, min sköna jungfru, ta råd av dig själv,
 och följ utur landet med mig.»
4. »Väl kan jag taga råd av mig själv
 och följa ur landet med dig,
 men när som vi komma i de främmande land,
 så snarligen sviker du mig.»
5. »Och hur skulle jag dig kunna svika,
 du är ju ej någon fattigmans barn,
 du är ju den rikaste jungfrun,
 som står uppå konungens gård.»
6. Och jungfrun hon tog råd av sig själv
 och följde den riddaren ur land.
 — — — — —
 — — — — —
7. Om morgon, när fåglarna kvittra
 vittt uppå skogens kvist,
 och jungfrun hon vakna med ett sorgfullt mod,
 sin jungfrudom hade hon mist.
8. Sen förde han henne långt till främmande land
 ibland de fruar, jungfrur och mör,
 där tar han sig strax en annan
 och lämnar henne ensammen kvar.

9. Jungfrun hon föll på sin bara knän,
hon bad så innerligt till Gud,
att den riddaren skull komma uti man-
naförhat,
ej heller uti storan sjönöd.

10. »Väl kan du leva till den dagen
så god,
att du slipper ur allan din nöd,
men aldrig så lever du i den dagen,
då du ser mig i någon nöd.»

11. När hon hade varit borta i sju år
och åtta månar runt omkring,
då kommer den riddarn så usel igen,
han var både halter och blind.

12. »Min skönaste jungfru, släpp mig
in
och giv åt mig ett stycke bröd.
Jag minnes väl den tiden igen,
då du var min kära fästemo.»

13. »Ståndar upp, ståndar upp mina
söner två
och given åt eder fader bröd.

Jag minnes väl den tiden igen,
då han ej visste av någon nöd.

14. Ståndar upp, ståndar upp mina
söner två
och given åt eder fader vin.
Jag minnes väl den tiden igen,
då han var allra kärestan min.»

15. Hennes gamla fader stod där
alltså
och hörde på deras tal,
sen tog han sin huggande svärd
högg riddarens huvud av.

16. Sen tog han det blodiga huvud
och satt på sin dotters knä.
»Och har du hållit honom så hjärtligen
kär,
så begråter du väl hans död?»

17. »Vad skulle jag honom begråta,
han är ju ej annat än muld,
men ett ber jag er, min kära far,
gräven honom i en rosendelund.»

B.

Pärnå. Uppt. Arvid Nyberg 1870.

1. »Om alla de berg vor av rödaste
guld,
och allt vatten förvänt uti vin,
så önska jag här uti tiden,
att du vore kärestan min.»

2. »Hur har du fått en sådan en lust
och en sådan begäran till mig?
Så stig nu upp till min kära faders gård
och säg, att du mig begär.»

3. »I går var jag upp till din kära fa-
ders gård,
men han svarte mig ett kort nej.
Men skönaste jungfru, tag rådet av dig
själv,
och följ utur landet med mig.»

4. »Och huru kan jag följa ur landet
med dig
och inte fråga vännen om råd?
När som jag kommer i främmande land,
kanhända jag bliver försmådd.»

5. »Huru så kunde jag svika dig där,
ty du är inga fattigmans barn,
ty du är den skönaste jungfru,
som strålar på konungens gård.»

6. Men när som hon kom uti främ-
mande land
ibland fruor och jungfrur och mö,
då fäste han sig en annan till dam
och lämnade henne allen.

7. Jungfrun hon föll på sin baraste
knän,
hon bad så innerligen Gud,
att den riddarn skull komma i manna-
förakt
och lida en stor sjönöd.

8. »Och väl kan jag komma i manna-
förakt
och lida en stor sjönöd,
men aldrig så lever jag den dagen,
då jag ber sköna jungfrun om bröd.»

9. Det var uti månar, det var uti
fem,
det var i sju runda år omkring,
då kom nu den riddaren till jungfruns
faderns gård,
han var både halter och blind.

10. »Och kära svärfader, ni vare mig
så huld,
ni gifve mig ett litet stycke bröd,
ty väl så minnes jag den dagen,
då jag visste av ingen nöd.»

11. »Stigen upp, stigen upp, I söner
bägge två,
och ger åt er far ett glas vin,
och ben, att han påminner sig den da-
gen,
då han svek allrakärestan sin.»

12. Och sönerna stego ur sängen
bägge två
och gävo sin fader ett glas vin.
Men svärfadern tager sitt förgyllande
svärd
och hugger hans huvud utav.

13. Och fadern tog huvudet i sin
hand,
lade det uti dotterens famn.
»Och har det nu varit allrakärestan din,
så må du begråta hans död.»

14. »Och hur kan jag begråta hans
död,
han är ju intet annat än mull.
Så ville vi honom begrava
allt uti en rosendelund.»

C.

Helsingfors. Ur Olga Hällfors häfte. Uppt. A. P. Svensson.

1. »Om alla berg de voro utav rö-
daste guld
och vattnet uti källorna var vin,
men allra mest så skulle jag ju önska,
att du vore allra kärstan min.»

2. »Haver du nu en så innerlig begä-
ran att få mig,
ja, en så innerlig längtan att få mig,
så gå då nu in uppå min kära faders gård
och bedja där ett uppriktigt lov.»

3. »Uppå din kära faders gård där
var jag i går,
men han svarade mig endast ett kort
nej,
men kunde intet jungfrun taga råd utav
sig själv,
och följa ut ur landet med mej?»

4. »Ack, hur skull jag kunna taga råd
utav mig själv
och följa ur landet med dig,
för när som vi kommer till det främ-
mande land,
då förskjuter du kärstan din.»

5. »Ack, hur skull jag kunn förgjuta
ett så oskyldigt blod,
o, store Gud, vad vore jag då värd!
Då vore jag ej värd på Guds gröna jord
få gå,
nej aldrig så förskjuter jag dig.»

6. Och sköna jungfrun hon tog råd
utav sig själv
och följde med ungersven ur land.
När till det främmande landet han kom,
där försköt han allra kärestan sin.

7. Jungfrunen hon föll på sina baraste
knän,
hon bad ju så innerligt till Gud:
»Gud låte honom komma i en andelig
strid,
Gud låte honom lida stor nöd.»

8. »Ja väll så kan jag komma i en
andelig strid,
ja väll så kan jag lida stor nöd,
men aldrig så kommer den dagen,
att jag kommer och beder dig om bröd.»

9. Det gingo sju dagar, det gingo sju
mån,
det gingo sju runda år omkring,
då kom där en greve uppå konungens
gård,
han var både halter och blind.

10. »Stigen upp, stigen upp, mina
söner bägge två,
och given eder fader en bit bröd,
väll minnes jag ännu den dagen,
då jag led alls ingen nöd.»

11. Stigen upp, stigen upp, mina sö-
ner bägge två,
och given eder fader ett glas vin,
väll minnes jag ännu den dagen,
då jag svek allra kärstan min.»

12. Sköna jungfruns fader stod ett
stycke därifrån,
han funderade väll annorlunda om.
Sen tog han svärdet uti sin hand
och högg därmed huvudet av.

13. Sen tog han det blodröda huvu-
det i hand,
och kasta det i sköna jungfruns famn.
»Och haver du nu hållit honom hjärte-
ligen kär,
så må du nu begråta hans död.»

14. »Ja visst så har jag hållit honom
hjärtelig kär,
men aldrig så begråter jag hans död,
allra mest så sörjer jag det mördade
bröd,
som min fader har brutit i dag.»

D.

Borgå, Pellinge. Uppt. F. W. Englund 1878.

1. »Om alla de berg vor av rödaste
guld
och allt vatten vore vänt uti vin,
långt hellre så ville jag önska,
om du vore allra kärestan min.»

2. »Ack, huru har du fått en sådan
en lust
och en sådan en begäran till mig?
Så gå nu då upp till min kära faders
gård
och sägen att ni mig begär.»

3. »I går så var jag upp till din kära
faders gård,
och han svarade mig kort nej;
kära sköna jungfru, tag råden av dig
själv,
och följ över landet med mej!»

4. »Ack, huru så kunde jag ta råden
av mig själv
och intet fråga vännerna om råd?
När som vi kommer uti främmande land,
kanhända du sviker mig då.»

5. »Ack, huru så kunde jag besvika
dig då,
ty du är ju ingen fattigmans barn,
du är ju den skönaste jungfru,
som ståndar på konungens gård.»

6. Men när som vi kommo uti främ-
mande land,
bland de fruar och damer så fin,
så fäste han sig vid en annan god vän
och lämnade mig helt allen.»

7. Och riddaren tog jungfrun i snö-
vitan hand
han klappar på rosenröda kind.
»Aldrig bör du följa någon riddare ur
land,
förrän du har provat hans sinn.»

8. Och jungfrun hon föll uppå sin
baraste knä,
hon bad ju så innerligen Gud,
att riddarn skulle komma uti manna-
förakt
och lida stor hungersnöd.

9. »Ja väl så kan jag komma uti
mannaförakt
och lida stor hungersnöd,
men aldrig så lever jag den dagen,
då jag ber sköna jungfrun om bröd.»

10. Det räckte uti månader, det
räckte uti år,
det räckte sju runda år omkring,
så kom den samma riddaren till jung-
fruns faders gård,
så var han båd halter och blind.

11. »Och kära ni min svärfar, I varen
mig så huld,
och given mig ett litet stycke bröd.
Ja väl så minns jag den dagen,
då jag visste av ingen nöd.»

12. »Stattin upp, stattin upp, mina
sönerna två,
och given eder fader ett glas vin.
Bed honom påminna sig den dagen,
då han svek allra kärestan sin.»

E.

Lemland—Föglö—Jomala. Uppt. J. A. Sjöblom 1894.

1. »Jag haver så innerlig kärlek
och begäran till dig» .
;: »Så gå då upp till min käre faders gård
och begär, om du får mig» .;:

2. »I går var jag upp till din käre fa-
ders gård,
men jag fick då endast nej.
;: Men jag ber skön jungfrun taga eget
råd
och följa mig ur land.» ;:;

3. »Men kanhända när vi kommo till
ett annat land,
där fröknar och mamseller gå så fin,
;: så tager du dig en annan till vän
och övergiver mig.» ;:;

4. »Nej, så sant som frälsaren på kor-
set dog,
så övergiver jag dig ej.»

5. Men när vi kommo till ett annat
land,
där fröknar och mamseller gå så fin,

så tog han sig en anna[n] till vän
och lämnade mig allen.

6. Och jungfrun hon föll på sina ba-
raste knän
och bad så innerligen Gud,
;: att greven skull bli både halter och
blind
och lida en stor nöd. ;:;

7. De gingo tre dagar, de gingo tre år,
de gingo tre runda år omkring,
;: så kom greven in på sin käre faders
gård;
då var han både halter och blind. ;:;

8. »Stigen upp, stigen upp, mina sö-
ner två,
och given er fader en bit bröd
;: och påminna honom den dagen
då han visste av ingen nöd. ;:;

9. Stigen upp, stigen upp, mina sö-
ner två
och given er fader ett glas vin
;: och påminna honom den dagen,
då han svek allra kärestan sin.» ;:;

10. Och konungen, som detta hörde,
han undrade sig sju varv omkring.
∴ Så drog han fram ett förgyllande
svärd
och högg hans huvud av. ∴:

11. Sen tog han det blodiga huvudet
och kasta det i jungfrunens famn.

∴: »Har du hållit honom av hjärtat kär,
så begråt då nu hans död.» ∴:

12. »Nej, vi skall honom intet be-
gråta,
för han är icke annat än mull,
∴: Men vi skall honom begrava
uti en grönan lund.» ∴:

F.

Pörtom. Uppt. Clas Mathias Nygrén.

1. »Krist give, att vatten vore vända
i vin
och stenar vore bröd
och att jag hade en hulder vän
och hjärteligen kär.»

2. »Är du, som du säger till mig,
du hjärteligen kär,
så rid nu till min faders gård
och bed av honom begär.»

3. »Nu haver jag varit till faders
gård,
han svarade mig nej,
men jag beder dig, skön jungfru,
du tager råd av dig själv.»

4. »Kanhända jag tager råd av mig
själv
och följer ur landet med dig,
men när som vi kommer i främmande
land,
kanhända du sviker mig?»

5. »Nej, förrän jag skulle svika dig,
du hjärteligen kär,
nej, förr vill jag lida den död,
som rövaren på korset led.»

6. Men när som vi kommo i främ-
mande land
ibland de fröknarna fin,
så blev han herre och hövidsman
och svek allra kärasten sin.

7. Då räckte han upp sin snövita
hand,
slog henne på rosröda kind:
»Aldrig skall du följ med någ ungersven,
förr du haver provat hans sinn.»

8. »Krist give, du vore i fienders
hand
och stodo i själanöd
och att du kom till min faders dörr
att bedja nåd om bröd.»

9. »Nej, aldrig jag lever den dagen,
jag beder nåd om bröd.»
»Kanhända du lever den dagen,
du kommer i stor nöd.»

10. Det var nu väl sex månader,
sex runda år omkring,
då kom han för min faders dörr
och var både halt och blind.

11. »Statt upp, statt upp, du liten
kind,
och släpp din käraste in!
Grant nog, grant nog, minns jag den
dag,
du var allra kärasten min.»

12. »Statt upp, statt upp, du liller
vän,
och giv din käraste mat!
»Grant nog, grant nog, minns jag den
dag
du åt av silverfat.

13. Men när som vi kommo i främmande land
med glädje och friskt mod,
då visste jag ej av någon sorg,
ej heller det förstod.

14. Men när som jag var på mitt
fjortonde år,
till växten liten stor,
då miste jag min hulder vän,
som var min kära mor.

15. När barnen mister far och mor,
vart skall de då tag land?
De får ju bedja Gud om nåd
att bliva vandringsman.

16. En vandringsman, som går omkring,
får ofta lida nöd;
han får ju ej gå till sin faders bord
och bedja nåd om bröd.

17. Hör på, min far, jag vill säga er,
om jag därtill får lov,
att ni skall lära brodern min,
att Guds ord rätt förstå.

18. Hör på min bror, jag vill säga
dig,
och du skall själv få se.
Min ögon aldrig uppå dig ser,
om du högfärdig blir.

19. Högfärd är en odygd så stor,
den Gud kan aldrig se.
Uti det hjärta där hon bor,
kan ej Guds ande bli.

20. Och du har någon falsker vän,
otrogen emot dig,
så skall du aldrig önska den,
att han högfärdig blir.»

G.

Korpo. Uppt. L. W. Fagerlund 1878.

1. »Krist give, att allt vatten vore
vänt uti vin
och stenarna vore bröd,
och jag finge bliva allrakärestan din,
min hjärtelilla mö.»

2. »Och är det nu så, att du säger till
mig:
min hjärtelilla mö,
så gånge du först för min faders dörr
att bedja där om lov.»

3. »Och jag har varit för din faders
dörr,
men de svarade mig nej.
Sköna jungfrun tager nu råd av sig själv
och följer ur landet med mej.»

4. »Och om jag tager råd utav mig
själv
och följer ur landet med dig,
när du bliver herre och hövitsman,
då kan du väl svika mig.»

5. »Sviker jag Kristus på korset
hängd,
så sviker jag också dig.
Därför sköna jungfru, tag råd av dig
själv
och följer ur landet med mig.»

6. Men när som de kommo till främmande land
med fruar och fröknar så fin,
där blev han herre och hövitsman
och svek allrakärestan sin.

7. »Krist give, jag segrade över min
sorg,
som bränner så svåra min barm!
Krist give, jag leve den dag i min borg,
jag såg dig usel och arm!

8. Krist give, du kom uti hungersnöd,
eller råkade i sjönöd!
Krist give, du kom för min faders dörr
att bedja där om bröd!»

9. »Ja väl skall du skåda den dagens
ljus,
då du segrat över din sorg,
men aldrig ser du den dagens ljus,
då du ser mig usel och arm.

10. Och aldrig jag kommer för din
faders dörr
att där begära om bröd.
Jag rider gullsadel nu som förr,
på silverfat vilar mitt bröd.»

11. Sju runda månader gick som förr,
sju runda år omkring.
Då kom han inför hennes dörr
och var både halter och blind.

12. »Statt upp, statt upp, du liten
kind,
och släpp din fader in!
Grannt minnes jag den dagen än,
han var allrakärestan min.

13. Statt upp, statt upp, du liten
kind,
Och giv din fader mat!
Grannt minnes jag den dagen än
Vi åto på silverfat.

14. Jag ställdes av dig på en främ-
nande ort
bland okända vänners skar.
Men Gud han hjälpte mig vägen fram,
fast du otrogen var.»

H.

Korsnäs. Sj. Maria Gullström, f. 1872. Uppt. Alfild Adolfsson 1930.

1. »Om alla berg och dalar var för-
vandla uti gull
och all vatten förvandlat till vin,
se då kunde jag hellre ju följa med dig,
ja, fast om det vore hundra mil.

2. »Jag var ju hos min huldaste fader
i går,
men han svarade mig alldeles nej.»
»Kan intet sköna jungfrun taga rådet
av sig själv
och följa ur landet med mej?»

3. »Nej, hur skall jag kunna taga rå-
det av mig själv
och följa ur landet med dig,
ty när som vi kommer uti främmande
land,
så ämnar du att övergiva mig.

4. »Nej, hur skall jag kunna övergiva
dig,
du som har ett så oskyldigt blod?
Se, då vore jag värdig att lida
och aldrig mera gå på denna jord.»

5. Och jungfrun hon plockade bladen
av en lind
och bäddade upp en säng.
Sen så sovo vi tillsammans, ja den hela
långa natt,
tills solen sken klara över dem (oss).»

6. Jungfrun hon reser sig upp ur sin
säng
och kammar upp sitt hår:
»Gud nåde mig, armaste flicka,
förbleknade kinder jag nu fått.»

7. Ungersven han räcker upp sin
armvita lem,
klappar jungfrun på blodröda kind:
»Du skall aldrig följa någon ungersven
i svek,
förrän du har provat hans sinn.»

8. Ungersven han reser åttahundra
mil
allt uti ett främmande land.
Där fick han se en annan vacker mö,
då svek han allra kärestan sin.

9. Och jungfrun hon föll på sina bara
knän
och bad en bön till sin Gud:
»Gud låte denne mannen komma till
min faders gård
för att bedja min fader om bröd!»

10. »Nej, hur skall jag kunna komma
till din faders gård
för att bedja din fader om bröd,
ty jag har ju båd hästar och sadlar
och betslar utav rödaste gull.»

11. Men när de sju åren voro gångna
förbi,
se, då slog denna spådomen in,

se, då kommo där en tiggare på hennes
faders gård,
som var både halter och blind.

12. »Stigen in, stigen ut, mina unga
söner två
för att bjuda eder fader komma in.
Se, nog minns jag den dagen, som den
varit i går,
då du var allra kärasten min.

13. Se, nog minns jag den dagen, som
den varit i går,
då du åt utav silverfat.»

— — — — —
— — — — —

I.

Uppt. Otto Andersson.

1. »Om alla berg och dalar voro vän-
da uti guld
och allt vatten vänt uti vin,
si, då kunde jag hellre följa med dig,
om det vore ja hundra mil.

2. Jag var ju hos din huldaste fader
i går,
och han svarte mig alldeles nej.
Kan intet sköna jungfran taga rådet av
sig själv
och följa uti landet med mig?»

3. »Huru skall jag kunna taga rådet
av mig själv
och följa uti landet med dig,
ty när som du kommer i det främmande
land,
så ämnar du att övergiva mig.»

4. »Nej, huru skall jag kunna över-
giva dig,
du som har ett så menlöst blod.
Si, då vore jag värdig att lida
och aldrig mera gå på denna jord.»

5. Skön jungfran hon plockade bla-
den av en lind,
och hon bäddade upp en grön säng.

Där sovo de tillsammans, ja den hela
långa natt,
tills solen sken klar över dem.

6. Skön jungfran hon reser sig upp
ur sin säng,
hon kammade och prydde sitt hår:
»Gud nåde mig, armaste flicka,
hur bleknade kinder jag nu fått.»

7. Och ungersven räcker sin snövita
hand,
klappa jungfrun på rosenröda kind:
»Men aldrig skall du följa någon unger-
sven med hast,
förrän du haver provat hans sinn.»

8. Så reste de hundranittio mil
långt uti det främmande land.
Där fick han ju sig en annan vacker mö,
och si, då svek han allra kärestan min.

9. Skön jungfran hon föll uppå sina
bara knän,
hon bad ju en bön till sin Gud:
»Gud låte denne mannen komma till
min faders gård
för att bedja min fader om bröd!»

10. »Nej, huru skall jag komma till
din faders gård
för att bedja din fader om bröd,»
ty jag har ju både hästar och sadlar
och betsel av rödaste gull?»

11. När de sju runda åren voro gång-
na förbi,
si, då slogo jungfruns spådomar in.

Då kommo där en tiggare på hennes fa-
ders gård,
som var ju både halter och blind.

12. »Stigen ut, stigen ut, mina unga
söner två,
för att bedja eder fader stiga in,
ty nu minns jag den dagen, som denne
var i går,
när han var allra kärestan min.»

J.

Sibbo, Pigby, Pajpis. Ur Rudolf Mikanders häfte. Uppt. A. P. Svensson.

1. »Om alla berg och dalar förvand-
lades till hav
och allt vatten förvandlades till vin,
då önskade jag utav allt hjärta och allt
sinn,
att du vore allra kärestan min.»

2. »Men om det är ditt allvar, att du
mig vill ha
och att du är angelägen efter mig,
så åka du in uppå min kära faders gård
och med allvar begär du mig att få.»

3. »Uppå din kära faders gård, dit så
åkte jag i går,
och han gav mig ett hjärtligt gott nej,
men kan då inte jungfrun taga rådet av
sig själv
och resa utur landet med mej.»

4. »Hur skall en jungfru kunna taga
rådet av sig själv
och resa utur landet med dig,
ty när som du kommer i ett främmande
land,
se då visserligen sviker du mig?»

5. »Hur skall jag kunna svika dig,
du som är så rik
och utav så riker mans stånd;
du är ju den rikaste och fagraste mamsell,
som har vandrat uppå konungens gård.»

6. »Men när de hade talat och kom-
mit överens,
då sadlades hästarne till reds,
och när de hade ridit över berg och över
dal,
så då voro de i ett främmande land.

7. Och när de hade ridit i sju sjuttio-
mil
och ingen vila hade fått,
då plockades det rosor och det bädda-
des till säng,
som de båda skulle vila sig uppå.

8. Men när de hade sovit den långa
sommarnatt
och solen på himmelen upprann,
då vaknade flickan uti ett bedrövat
sinn,
ty hon hade mistat lilla vännen sin.

K.

Lappfjärd. Sj. Alvina Klockars, f. 1891. Uppt. Alfhild Adolfsson 1930.

1. »Om alla berg och dalar vore röda
som guld
och vatten vor förvandlat uti blod,
alltsammans vill jag våga för dig, min
lilla vän,
om du av hjärtat håller mig kär.»

2. »Är nu detta sanning, som du sä-
ger för mig,
om du av hjärtat håller mig kär,
så rida vi oss fram till din kära faders
gård
och beder om trolovning med dig.»

3. »Ack, huru kan jag taga detta lovet
av mig själv
och följa ut till landet med dig?
Kanhända när jag kommer ut i främ-
mande land,
kanhända där så sviker du mig?»

4. »Kristus på korset han var den
ende man,
därpå lägger jag min sanning och min
hand.
Tro aldrig, att jag ropar eller ryggar
mina ord,
tro aldrig, att jag övergiver dig.»

5. Så tog då denna riddaren den
jungfrun i sin hand
och satte den på gångaren den grå.

Så sakta som de redo i femton milers
väg,
förrän han sin vila kunde få.

6. Men när de unga kommo uti främ-
mande land,
så gjorde denna riddaren sig res.
Så vackert mål han gjorde, där sköna
jungfrun stod,
och lämna henne i ett främmande land.

7. »Och jungfrun hon suckade så in-
nerligt till Gud:
o, om han ville höra hennes bön!
»Månne denna riddaren kom till min
faders gård
och vare både halter och blind!»

L.

Snappertuna. Uppt. W. Bremner 1910—1913.

1. »Gud give, du komme i en andelig
strid,
Gud give, du komme uti nöd,
Gud give, du komme på min kära faders
gård
mig själver att bedja om bröd!»

2. »Väl så kan jag komma i en ande-
lig strid,
väl så kan jag komma uti nöd,
men aldrig kan jag komma på din kära
faders gård
dig själver att bedja om bröd.»

3. När tre år var gångna och lupna
förbi,
då hörde Gud jungfrunes bön.
Då kom där den riddarn på kryckor ski-
dandes,
då var han båd halter och blind.

4. »Ständer upp, står upp, mina
söner två,
hämter eder fader in bröd.
Jag minns den dagen, jag minns den som
i går,
då riddaren han visst [av] ingen nöd.

5. Ständer upp, står upp, mina
söner två,
hämter eder fader in vin.
Jag minns den dagen, jag minns den
som i går,
då riddaren var kärestan min.»

6. Hennes käre fader lyddes därpå,
han gav uppå orden grann akt,
så drog han upp sitt förgyllene svärd
och högg honom huvudet av.

7. Så tog han det huvudet så blodigt
som det var
och kastat i jungfrunes sköt.
»Har det nu varit allra kärestan din,
så visserligen begråter du det.»

8. »Älven den är ju väl aldrig så torr,
att nog finns där vatten ibland,
och blodet det är ju väl aldrig så tunnt,
att nog är det tjockare än vattn.

9. Föraktad det blir jag av alla män-
niskor,
men mest utav lilla vännen kär,
men Herren Gud, som i höga himlen bor,
han hjälper den som fattiger är.»

OTRYCKTA
TEXTER.
Översikt.

M. (str. enl. A: 1—5, 8—12; 14, 14 a^{1,2} 15^{3,4}, 16, 17). Sibbo, Pigby, Pajpis. Ur Rudolf Mikanders häfte. Uppt. A. P. Svensson.

N. (1—5, 8, 9, 11, 12, 14). Borgå, Stor-Pellinge. Ur Edvard Weckmans häfte. Uppt. A. P. Svensson.

O. (1—5, 8—12, 14, 14 a^{1,2} 15^{1,4}, 16). Pärnä. Uppt. Emelie-Louise v. Willebrand 1916.

P. (1—3, 8, 9, 11, 12, 14). Borgå, Pellinge, Kullå by. Uppt. F. W. Englund 1878.

Q. (1—5, 8, 9, 11, 14). Lojo. Uppt. Uno Stadius 1890.

R. (1—5, 8—11, 13). Pedersöre. Uppt. G. A. Hedberg 1891.

S. (1—5, 8, 6 a, 9). Anonym.

T. (1^{1,2} 2^{1,2}, 2^{3,4} 3^{1,2}, 3^{3,4} 4^{3,4}, 5, 8, 9, 11, 13). Korsholm, Karkmo. Sj. Ulrika Dahlman. Uppt. J. E. Wefvar 1875—76.

U. (1—4, 8, 9, 11, 14—16). Gamla Karleby. Uppt. J. E. Wefvar.

V. (1—5, 8—11, 13). Petalax, Lolax. Uppt. Joh. Dahlbo 1882—1883.

X. (1—5, 8, 9, 11, 13). Korsholm—Kvev-lax—Solv. Uppt. Th. af Reeth 1891.

Y. (1—5, 8—11, 14, 14 a^{1,2} 15^{1,4}). Nykarleby. Uppt. M. Thors 1890.

Z. (1—5). Larsmo. Uppt. John Finnäs 1893.

Å. (5, 6 a, 9, 12). Borgå, Stor-Pellinge. Uppt. A. P. Svensson.

Ä. (2, 3^{1,2}, 4 a, 5 a, 8, 9, 11, 14, 13). Föglö, Jyddö. Sj. Matilda Jansson, f. 1864. Uppt. A. Adolfsen 1929.

Ö. (1—3, 4^{1,2}, 4 a, 15 a, 6^{1,2}, 8, 9^{1,2} 9a, 10, 11, 13, 14). Hangö och Karis.* Uppt. A. P. Svensson.

AA. (1—3, 4^{1,2} 4 a, 5 a, 8, 9 a, 10, 11, 13, 14). Degerby—Ingå—Karis—Snappertuna. Uppt. Anna Bengelsdorff 1888.

BB. (str. enl. F: 1—6, 6 a, 7, 8^{1,2} 9^{1,2}, 10, 8^{3,4} 8^{3,4}, 11^{1,2} 12^{1,2}, 11^{3,4} 12^{3,4}). Pörtom. Sj. Johanna Mattsdotter Nordbäck. Uppt. Joh. Dahlbo 1882—1883.

CC. (1—12). Korsnäs. Sj. Anna Thomasfolk Mojkipå. Uppt. I. Smeds 1881.

DD. (1—4, 5^{1,2} 3^{3,4}, 6, 9—12, 12 a). Houtskär, Sördö. Sj. Serafina Vestin, f. 1874. Uppt. G. Dahlström 1924.

EE. (1—7, 10—12). Pörtom. Uppt. Krook.

FF. (5, 10^{2,3,4}, 12^{1,2} 12 a^{1,2}). Hitis, Hamnholmen. Sj. Emma Abrahamsson, f. 1859. Uppt. G. Dahlström 1924.

GG. (14—17, 18^{1,2} 20^{1,4}, 19). Pörtom. Sj. Johanna Mattsdotter Nordbäck. Uppt. Joh. Dahlbo 1882—1883.

* En del från Hangö, en del från Karis.
Anm. av uppt.

Avvikelser i **M—AA** enligt **A.**

1^a de berg M, N; de bergen O, U; dessa bergen X; dessa berg T, V, Ö, AA; Om bergena voro av r. g. R; O. a. bergen voro. . Y, Z; O. a. dessa bergena de voro u. guld Q; var M; vor av N—P, T, X; [utav] U, Ö; voro röa som g. AA; renaste g. Z, Ö — 1^a O. a. v. (ut) i källorna (var) vin Ö, AA; Om. . . M; Ö. all vatten R, T; förvandlades i v. R; förvandlades till v. T, Y; förvandlat (ut) i v. M, V, X, Z; förvandlat till v. P, Q; förvänt uti vin Ö; vänt uti vin N, S, U — 1^a L. h. så skulle j. ö. N, O; Helt hellre v. j. ö. av allt hjärta och sinn V; L. h. önskar jag utav hjärta och sinn X; Allra helst så ville jag det åt mig Ö, Q; Men allra mest skulle j. det ö. Ö, AA; L. h. vill jag vara R, Y; L. h. jag ville vara Z; allra kärestan din R, Y, Z; Så önskade här i världen M; Så önskar jag att sköna jungfrun P — 1^a [Att] X; Om du. . . N, S; Skulle bli. . . P; [allra] M; Och älska dig av hjärta och sinn R, Y, Z.

2^a Hur har du fått. . . M, P, R, U; Ack (Nej; Men; Aj) huru har du fått. . . N, S, T, X, Y; Och haver du nu O, Q; Hur haver du nu Ä; Huru kunde du få Z; Och efter-

som du haver Ö; Efter du nu haver AA; en så innerlig i. T, V, Y, Z, Ö, AA; e. så innerliger i. R; e. så innerligen [lust] Ä; [en] sådan innerlig i. X; e. sådaner i. Q; ett så underligt sinn U — 2^a en s. en b. N, S; begäran efter mig R, T, V; O. ett sådant begär t. m. P, Y; Kärlek och b. t. m. Ä; En så innerlig b. efter m. AA; En så innerlig lust efter mig Ö — 2^a Så gån upp. . . Ä; Gå upp till. . . P; Ja, gå då upp till U; Så gå ändå upp till. . . N; Så gå nu då upp t. ll. . . S; Så gånger du upp till. . . O; S. stig nu upp till. . . M; Gå du nu upp till. . . Q; Ja, om du vill gå t. m. [kära]. . . Z; Så kan du nu gå till. . . Ö; Så gå då in på min. . . AA; Du må ju väl gå t. m. fadernes g. R; Så gå nu hem t. m. fadernes g. Y; Så går du nu him t. din faders g. T; Så gå du nu hem t. m. faders gård X; Kan inte unge riddaren gå till fadrens g. V — 2^a Och säg att du mig begär M, S; Och sägen att ni mig begär N; Och begären I loven åt mig Q; Och begär nu de loven åt mig Q; Och begär om du får mig Ä; Och bedja din fader om nåd T; Och bedja min fader om lov Y; Och fråga(r) min fader om lov R, Z;

Och frågar sig (dig) där om råd V, X; Och fråga (dig) ett uppriktigt lov Ö, AA; Och fråg om du får bli allra kärestan min P; Där skolen I få mig begärd U.

3^a Jag haver ju varit till R, T, V—Y; Nu har jag redan varit på U; Nu haver jag varit till Z; I går var jag upp till M, N, P, Q, S, Å; Jag var upp i går till er kära faders gård O; Sin kära faders gård M, N, P, Q, S; min kära faders gård Å; din faders gård R, U—X, Z; min faders gård T; din fädernes gård Y; Till din kära faders gård Ö; Till min käre faders gård AA; där (så) var jag i går Ö, AA — 3^a Men din fader han. . . R, V, X, Z; Och (Men) han svarade mig N—P, S, Ö; Men han svarade mig M; Din fader han sade mig U; Men din fader han svarade Y; Men jag fick då Å; Där fick jag AA; endast ett kort nej Ö, AA; endast nej Y, Å; ett kort nej M, O; ett hårt n. N; kort nej P, S, U; Och han svara mig ett hastigt, kort nej Q; Och min fader h. svarade m. n. T; — 3^a Men skönaste j. M, P, Q; tag rådet. . . P; tag rådet av dig s. M; tager rådet. . . Q; Kan inte(t) (*el. icke*) s. jungfrun N, T, V, X, AA; Men kan ej sköner jungfrun R; Men kan ej s. jungfrun Z; Kära sköna jungfru S; Men allra s. jungfrun tager loven. . . O; ta råden. . . N, S, X; taga rådena. . . T; taga rådet. . . R, V; taga råder. . . Z, AA; Bättre s. j. tar rådet. . . U; Men må den s. jungfrun taga. . . Y; Så kan väl s. jungfrun taga. . . Ö — 3^a O. följer ur. . . O, P; O. följer kring. . . Q O. följde i. . . U; O. följa till. . . R; Ö. följa ur. . . V, X, Y; O. komma till Z; O. resa ur. . . AA; O. följa ur landena. . . T; över landet. . . N, S.

4^a Och hur kan jag följa ur landet med dig M; Huru skulle jag kunna komma till landet med dig Z; Huru kunde jag t. r. utav. . . Ö; Men huru kunde jag t. rådet. . . U; Ack, huru så kunde jag ta råden. . . S; (Nej), hur(u) skall jag kunna X, Y, AA; (Nej), huru skulle jag kunna Q, R, V; Men (Aj), huru (så) skulle jag N, O; taga råden. . . N, Q, X; t. rådet. . . R, V; t. råd. . . Y; t. råder. . . AA; t. loven. . . O — 4^a Och resa utur. . . AA; O. f. till landet. . . R; O. f. uti l. U; Och inte(t) fråga M, N, S; vänner om råd M; vännerna därom N; vännerna då av S; Och icke säga mina vänner till Q; Och ej ens säga vännerna till O; Si där så besviker du mig Z — 4^a När s. v. kommer uti f. l. N, S; När sen vi k. till det f. l. Y; När s. jag kommer i f. l. M; Ty n. s. v. kommo uti f. l. U; Kanhända när (då) v. k. O, R, V, X; Kanhända då v. kommer Q, T; i det f. l. O, X; i ett f. l. R; uti f. l. T; till det f. l. R; till f. l. V; Si där så väljer du en annan till vän Z — 4^a Si (Ja) där så

(be-)sviker d. m. R, V—Y; Så bortsviker d. m. T; Så skolen I svika mig U; Kanhända du s. mig då N, S; Kanhända då säger du mig Q; Då kanhända så lämnen I mig O; Kanhända jag bliver försmädd M; Och lämnar skön jungfrun allen Z.

4 a¹ När du kommer Å, AA; Ty när som vi komma Ö; till det främmande land Å—AA — 4 a² Där fröknar och mamseller gå så fin Å; Där som fröknar och mamseller går fin AA; Där som damer och mamseller gå så fint Ö — 4 a³ Då tager du dig Å; Där så tager du dig Ö; en annan till vän Å, Ö; Då tager ungersven sig en annan AA — 4 a⁴ Och lämnar mig allen Å; Och förglömmmer allra kärestan din Ö; Och sviker allra kärestan sin AA.

5^a (Men) Huru skulle jag kunna O, Q, Z; (Nej), Huru skall jag kunna R, T, V—Y; (Ack; Aj), Huru så kunde jag M, N, S; Hur kunde jag Å; besvika dig där Q, R, Y; besvika dig då N, S, Å; svika dig V, X; bortsvika dig T; svika dig där M; svika henne då O; säga dig Q — 5^a Ty d. ä. (ju) ingen f. b. M, N, S, Å; Du som är ett så rikermans barn R, T, V—Z; Du som är ett så menlöst lamm Q; Hon som är av så rederlig börd O — 5^a (Ty) Du ä. den skönaste jungfru M, N, S, Å; Hon ä. j. d. skönaste j. Ö; Du. . . vackraste på jorden Q; Du ä. j. en dotter R, Y, Z; av konungens stam R; av konungablod Y; av konungens hus Z; Du ä. j. en konungadotter så bald X; Du ä. j. utav en konungsdotter T; Du som är en dotter av en konung så bald V—5^a S. ständar på k. g. S, Å; S. strålar på M; S. stannar på N; S. här uppå. . . O; spatserar uppå k. g. X; Spatserande på. . . R; Spatserandes på T, V, Z; konungens golv T; Uppfödder uti konungagård Y; Som jag för mina ögon fann Q.

5 a¹ Hur kunde jag Ö; Hur skull jag kunna AA; svika ett så oskyldigt blod Ö, AA; Nej intet så tar jag någon annan till vän Å — 5 a² O, min Gud Ö; O, store Gud AA; vad vore jag då värd Ö, AA; Ej heller lämnar jag dig allen Å — 5 a³ Jag vore ju ej värd på Guds gröna jord att gå Ö; Då vore jag ej värd att gå på Guds gröna jord AA; Så sant som Frälsaren på korset dog Å — 5 a⁴ Så övergiver jag dig ej Å; Om jag skulle övergiva dig Ö; Om jag svika skulle ett så oskyldigt blod AA.

6^a O. f. honom landet omkring Ö.

6 a¹ Riddaren tog jungfrun i snövita hand S; Och riddaren han tager jungfrun i hand Å — 6 a² Och klappar på rosenröd kind S; Och kysser henne på rosenröda kind Å — 6 a³ Aldrig bör du följa någon riddare ur land S, Å — 6 a⁴ Förrän du har provat

hans sinn S; Förrän du haver beprövat hans sinn Å.

8¹ Men (Och) när som han kom(-mer) M, Y, Å; Och (Men) när som de kommo (el. kommer) O, T, Ö; Och när de kommer P; Och (Men; Jo) när som vi kommo (el. komma; kommer; kommit) N, Q, R, S, U—X; När ungersven han kom AA; till det f. l. R, Y, Å—AA; uti f. l. M, N, P, S—U; i det f. l. O, X; i det f. l. Q — 8² I. [de] f. och j. . . M; I. jungfrun, fruor o. mö U; I fruor och mamseller i gelag P; I. d. f. och damer så fin N, S; I. herrar och utvalde mör O; I vänner och flickor så fina Q; Där (som) frök-nar och mamseller Å—AA; gick (så) fin Å, AA; gå så fint Ö; Där fanns flickor och frök-nar dess fler T; Där fanns fruor och frök-nar långt mer X; Si där så fanns jung-frur allt mer (fler) R, Y; Ja där fanns frök-nar och jungfrur allt mer V — 8³ Där valde han åt sig V; D. valde han sig T; D. väljer han sig Y; Då valde riddaren sig R; Där (Då) tog han sig Å, Ö; en annan till vän R, T—V, Y, Å, Ö; D. utvalde han sig en a. Q; Då gifter han sig med e. a. U; Då tog ungersven sig e. a. AA; Då (Där) fäste han sig M, N, P, S, X; en annan till dam M; vid en annan P; vid en annan vän X; vid en annan god vän N, S; Då fäste han sitt hjärta vid e. a. O — 8⁴ Och lämnade h. allen M; O. lämnade mig helt allen N, S, T, V, X; O. lämnade (den) jungfrun allen U, Å; O. lämnade R; O. lämna Ö—Q; skön(-a) jungfrun allen O—R, Y; O. förglömdde allra kärestan sin Ö; O. svek lilla vännen sin AA.

9¹ Skön(-a) jungfrun. . . P, R, T, X, Ö; h. faller P; sina O, Å; sina baraste k. X, Å, Ö; sin baraste k. M; sina baraste knä N, P, S, T; sitt baraste knä Q, R, U; Då stego jag på mina baraste k. V; O. j. föll till jord på sina spåda k. Y—9² Aj hon b. ju s. N, S; Och beder så P; Och bed så T, V, Å, Ö; nu så i. [till] Gud Q; innerligen Gud M, N, P, R, S, Å; hjärtinnerligen Gud T, V—Y; hjärtinnerlig Gud U; innerligt en bön Ö—9³ Att riddaren må k. N; Att r. skall k. R; Att r. skulle k. T, Å; Att denne r. skall k. Y; Att densamma r. P, V; Att d. greven U; skulle komma P; skulle bliva V; Att ej r. s. k. X; Att greven skulle bliva både halter och blind Å; Att han skulle k. till mannaförakt Q; i mannaförakt M—P, U, Å; under mannaförakt R, T, V, X—9⁴ Ej heller i någon s. X; Eller uti stora(-n) s. R, V; Eller och i s. s. T; Och lida M, O, P, S, U, Å, Å; Och få lida N; en stor s. M, O, P; en större s. U; en stor hungersnöd N, S, Å; en stor men Å; I mången farlighet och stor s. Y; Och få gå omkring och bedja sitt bröd Q.

9 a¹ Gud låte dig Ö; Gud låte honom AA; komma i (en) andelig strid Ö, AA — 9 a²

Gud låte dig komma i nöd Ö; Gud låte honom lida stor nöd AA — 9 a³ Men aldrig kommer den dagen Ö; Gud låte den dagen väl komma AA — 9 a⁴ Då du kommer och beder mig om bröd Ö; Att han kommer och beder om bröd AA.

10¹ V. k. jag komma M, O, Ö; Nej, icke skall jag komma R; Nej, huru skall jag komma V; Visst kan jag väl komma Ö, AA; i mannaförakt M, O; under mannaförakt R, V; uti andlig strid Ö, AA; Nej, intet må jag komma i mång farlighet Y — 10² Och lida en stor sjönöd M, O; Icke heller i stora sjönöd R; Eller uti storan sjönöd V; Ej heller uti stor sjönöd Y; Väl kan jag komma i nöd Ö; Visst kan jag väl lida stor nöd AA — 10³ Ej heller R, Y; s. lever jag d. d. M; [så] framlever jag d. d. O; Men aldrig kommer d. d. Ö, AA; Ej heller lever du d. d. mer V; till d. d. alls mer R; tills d. d. det blir Y — 10⁴ D. jag ber sköna jungfrun om bröd M, O; D. jag begär av dig en bit bröd R, V; D. jag begäre en bit bröd utav dig Y; D. jag kommer och beder dig om bröd Ö; Att jag kommer och ber om bröd AA.

11¹ Det var uti månar M; Det var uti en månad P; det var uti fem M, P; Det räckte uti månar, det räckte uti år N; Om gingo de dagar, om gingo de fem U; Så gingo tre dagar, så gingo tre år Å, Ö; Sen gingo tre månader, sen gingo tre dar AA; Det gick välan fem dar, det gick välan sex O; Så gick då tre, fyra, så gick då fem, sex Q; Men det var ju intet mera R, X; Det räckte ju intet längre T; Det var ju intet längre V; än som ärena fem R, T, V; än som ärena tre X; Så voro intet flere än ärena fem Y — 11² Det var uti M; Det var helt P; Ja, det räckte i N; Det gick väl O; Så gick då Q; Sen gingo AA; sju runda år omkring M — Q, AA; Så gingo tre runda år o. Å, Ö; Om gingo de åren o. U; Och månaden sjunde r. o. Y; Och månader sju o. V; Och månarna fem r. o. R; Och månarna sju r. o. X; Och som månen sken r. ikring T — 11³ D. kom den r. M, R, Y; Så kom densamma r. N — P; D. riddaren kom T; Förrän den riddaren kom V, X; till jungfruns faders gård M, P; till jungfru fadrens gård N; uppå sköna jungfruns gård R; (uppå) jungfrune(n)s gård T, V; på jungfruns gård X; till skön jungfruns hem Y; tillbaka O, Q; Då kom där en greve på käre fadrens gård AA; Sen kom den greven till jungfruns gård U; Och greven han kom uppå konungens gård Å; Då kom där en riddare till konungens borg Ö — 11⁴ Och var (då) både . . . N, P, T—X; Då var han både . . . O, Å; Och då var han båd . . . Q; Som var . . . Ö.

12¹ Och kära svärfader, ni var mig så huld M; Kära ni min svärfader, varen mig så huld N, P; Och käraste min svärfader, I varen mig så huld Å; Kära ni min jungfru, I ären mig väl huld O — 12² Ni give mig M; Och given mig N, P, Å; Och gen O; ett litet s. b. M — P, Å — 12³ Ty (Ja) väl så m. jag den dagen M, N, Å; Nog m. jag säkert den dagen O; Jag påminner mig den dagen P — 12⁴ Då jag visste av ingen nöd M — P, Å.

13¹ :, Stigen upp :, R, X, Å, Ö; :, Ständer upp :, AA; :, Stiger ut :, T, V; mina söner två R, T, X; mina s. bägge t. Ö, AA — 13² [åt] T, R, X, Å, Ö; Och ge å. e. f. V; Och giver eder f. AA; en bit bröd R, X, Å, Ö, AA; än det bröd T — 13³ Påminnen honom den gången ännu T; Påminnen I honom den dagen ännu V; Och påminner honom AA; Bedjen honom att påminna sig Å; den dagen Å, AA; Påminnen I eder den stunden alls mer R; Och påminnen ej honom den tiden mer X; J. m. v. ännu den dagen Ö — 13⁴ Då han svek allra kärestan sin R, V, X, Å; Då han bortsvek allra kärasten sin T; Då han haver lidit ingen nöd AA; Då en riddare led alls ingen nöd Ö.

14¹ *enl.* 13¹ Å, Ö, AA; :, Stigen upp :, M, Y; :, Ständer upp :, U; :, Ständer upp :, O; Och står upp P; I söner bägge t. M; m. s. bägge t. O, P; I sönerna t. N; :, Stån upp :, bägge sönerna t. Q — 14² *enl.* 13² Å, Ö, AA; [åt] N, U, Y; Och gen å. er f. M; Och bjuden e. f. Q; Hällen in åt er fader O; Och slån i åt eder svåger P; ett glas vin M — Q, U, Å, Ö, AA; ett gott glas vin Y — 14³ *enl.* 13³ Å, AA; Och

ben att han påminner sig M; Bed honom påminna sig N, O; Och beder honom påminna sig Ö; Påminnen (I) honom P, Y; Kommer ni ihåg Q; Väl så minnes jag U; den dagen M — Q, U; den dag och den stund Y — 14⁴ Då han svek allra kärestan sin M — P, Y, Ö, AA; När du svek allra kärasten din U; D. han led utav ingen n. Q; D. han visste av ingen nöd Å.

14^{a1} Och sönerna stego ur sängen bägge två M; Då stodo de upp hans söner bägge två O; Då stego hans söner två upp Y — 14^{a2} Och gävo sin fader M; Och hällde in åt sin fader O; ett glas vin M, O; Och gav sin fader en bit bröd Y.

15¹ Jungfruns gamla fader Y; Men svärfadren stod upp tillika O; Så kom skön jungfruns fader med ett gyllene svärd Y — 15² Som hörde dräpp U — 15³ Drager ut sitt förgyllene s. U; Men svärfadren tager sitt förgyllande s. M — 15⁴ Och högg honom huvudet a. U; Och hugger M; Och högg O; hans h. utav O; Och stack så den riddaren till döds Y.

16¹ Och fadern tog huvudet i sin hand M; Sen lade han huvudet i sin dotters knä O; Och s. tar h. d. b. huvudet U — 16² Lade det uti dotterns k. M; Och kastar det i jungfruns famn U; Och han talte till henne så O — 16³ O. h. han nu varit allra kärestan din M, O; Har du tillföre honom älskat U — 16⁴ Så må du begråta h. d. M, O; Så skall du begråta h. d. U.

17¹ Och hur kan jag begråta hans död M — 17² intet a. ä. mull M — 17³ Så vilja vi honom begrava M — 17⁴ Allt uti den rosendelund M.

Avvikelser i BB—GG enligt F.

1¹ Pris give . . . BB; K. g. a. allt v. DD; K. g. om v. CC; v. vänt uti v. CC, DD — 1² O. stenarna . . . CC, DD; O. att stenarna voro b. BB — 1³ hade mig en h. v. BB; hade mig en liller sven kär EE; O. du finge bliva allra käraste min CC; O. a. j. finge bliva allra kärestan din DD — Ja, h. kär EE; Min hjärteliga k. CC; Min hjärtelilla mö DD; Som var både fager och skön BB.

2¹ Och är det nu sant som . . . BB, EE; Är det nu så att du . . . DD; Är det nu sant allt du . . . CC — 2² Ja, h. kär EE; Min hjärtliga k. CC; Min hjärtelilla mö DD — 2³ S. r. nu först till . . . BB, EE; S. rider du först till CC; S. gånge du först för m. f. dörr DD — 2⁴ O. lov av . . . BB; O. beder a. h. lov CC; O. begär ett råd av min far EE; Att där bedja om lov DD.

3¹ Jag haver (ju) v. t. din f. g. BB, CC, EE; Jag haver v. för din f. dörr DD — 3²

Men din fader han s. [mig] n. BB; Men där svarade m. n. DD — 3³ Jag ber sköna jungfrun ta råd av sig själv BB; Skönaste jungfru, tag rådet av dig själv CC; Därföre, sköna jungfrun, taga råd utav dig själv DD; Men kan int jungfrun ta ett råd av sig själv EE — 3⁴ Och följa ur landet med mig BB, DD; Och följ av landet med mig CC; Och följa i landet med mig EE.

4¹ K. om j. t. rådet . . . CC; Om jag nu tager . . . DD; det rådet . . . BB; det råd . . . EE — 4² av landet CC; i landet EE — 4³ M. kanske när vi komma . . . BB; M. kanske då vi kommer . . . EE; Kanhända du kommer . . . CC; När du bliver herre och hövitsman DD — 4⁴ Törhända då sviker du m g BB; Kanske då sviker du mig EE; Så kan du väl svika mig DD; Du mig svika må CC.

5¹ N. huru skulle jag s. d. BB, EE; Huru skall jag kunna övergiva dig FF; Sviker

jag Kristus på korset hängd DD — 5^a Min h. kär CC; Du som är så rosenderöd FF; Så sviker jag också dig DD — 5^a N. f. så skall jag. . . BB; N. f. så lider jag d. d. EE; Förr skulle j. l. d. döden CC; Själve Kristus på korset han svek ju ingen man FF — 5^a har lidit BB; utstod CC; Fast han led så stor pina och nöd FF.

6¹ Och n. de k. till f. l. CC; de kommo DD, EE; in i f. l. EE — 6² I. d. fröknar f. EE; Bland fröknar och jungfrur f. CC; Med fruar och fröknar så f. DD; Där träffade vi fröknar f. BB. — 6³ hövitsman BB, DD; Där. . . och adelsman EE — 6⁴ sveko BB; Då svek han. . . CC; a. kärestan DD, EE.

6 a Och när som vi kommo uti främmande land med glädje och friskt mod, då visste jag av ingen sorg, ej heller det förstod BB.

7¹ D. drog han BB, EE; ut CC; fram s. snövit h. EE — 7² S. jungfrun (*el.* jungfran) p. ljusröda k. BB, EE; p. blomlika k. CC — 7³ följa någon u. BB; följa någon u. mer EE; Du skall aldrig följa någon u. av land CC — 7⁴ Förrän. . . BB, CC, EE.

8¹ Jag önskar att d. k. i f. land BB; d. komme uti fiendehand CC — 8² O. stode i sjönöd BB; Ja, också i snönöd CC — 8³ Och sedan för. . . CC; Han komme för min f. d. BB — 8⁴ A. tigga CC; Och begärde där o. b. BB.

9¹ N. a. skall du d. d. leva BB; N. alder lever jag d. d. CC; Och a. j. kommer för din faders dörr DD — 9² Då jag kommer i någon nöd BB; J. beddes av dig b. CC; Att där begära o. b. DD — 9³ Ja väl lever du d. d. CC; Och rida guldsadel nu som förr DD — 9⁴ D. övervinner all din n. CC; På silverfat vilar mitt bröd DD.

10¹ Så gingo där s. m. BB; D. led s.

runda m. CC; Sju runda månader gick som förr DD; Fem månader därefter EE — 10² Sju runda å. o. DD; Sen kom där en riddare FF — 10³ för hennes f. d. CC; inför hennes dörr DD; till hennes f. gård EE; Kom ungersvennen tillbaka igen BB; Som kom på kryckor skridandes FF — 10⁴ Han. . . CC, DD, FF; halter BB — DD, FF.

11¹ du lilla k. DD; d. liten kinn CC; sköna jungfru BB; allra kärestan min EE — 11² O. s. allra kärasten (*el.* kärestan) in BB, EE; din fader DD — 11³ [nog] DD; dagen än DD; den dag EE — 11⁴ Då du svek. . . BB, EE.

12¹ *enl.* 11¹ BB, CC; du liten k. DD; ;:Statt upp ;:; mina söner EE; ;: Ständer upp ;:; min söner två FF — 12² O. g. din fader m. DD; O. g. åt eder fader m. EE; O. skaffen eder fader bröd (*el.* vin) FF — 12³ *enl.* 11³ DD — 12⁴ Då d. å. utav s. EE; Då d. å. på s. BB; Jag åt. . . CC; Vi åto bröd på s. DD.

12 a Jag ställdes av dig på en främmande ort bland okända vänners skar. Men Gud han hjälpte mig vägen fram fast du otrogen var DD.

14¹ på mitt f. å. GG — 14² Då växte jag litet s. GG — 14³ hulda v. GG.

15¹ mista GG — 15² Var s. d. d. få l. GG — 15³ D. bör. . . GG.

16¹ som vandrar o. GG — 16² O. begära där sitt b. GG.

17¹ Och kära ni min fader GG — 17² Jag vill säga dig ett ord GG — 17⁴ Guds ord att r. f. GG.

18¹ *enl.* 17¹; broder GG — 18² *enl.* 17² säga dig e. o. GG.

19¹ Ty högfärd. . . GG — 19² aldrig lid GG.

20¹ Att om du haver. . . GG — 20⁴ Önsk honom högfärdig bli GG.

67. Oväntad bröllopsgäst.

- a.** SI, I.N.E. Saml. O. A.
b. PA, S.L.S. 16, 191. (R)
c. PÅ, S.L.S. 367, 1362.
d. FB, I.N.E. Saml. O. A.; även S.L.S. 204, 284.
e. HI, S.L.S. 367, 124.
f. KI, S.L.S. 82, 402. (B)
g. SI, I.N.E. Saml. O. A.
h. BO—ES—PY—SI, Th. Wegelius saml. n:r 39; även Nyl. III, 53. (Q)
i. PO, A. Adolfssons saml.
j. LT, S.L.S. 360, 162.
k. KO, S.L.S. 352, 76.
l. PO, I.N.E. Saml. O. A.
m. HI, S.L.S. 383, 46.
n. PÅ, S.L.S. 367, 1364.
o. LE, S.L.S. 512, 61.
p. EN-SN, S.L.S. 281, 53. (P)
q. HI, S.L.S. 367, 121.
r. DF, S.L.S. 383, 47; även PA, G. Dahlströms saml.
s. NA, S.L.S. 53, 217. (T)
t. NA, S.L.S. 367, 123:
u. BO, B.F.A. n:r 44 a.
v. VÅ, I.N.E. Saml. O. A.
x. HI, S.L.S. 367, 126.
y. HI, S.L.S. 367, 122.
z. NA, S.L.S. 352, 79.
å. NA, S.L.S. 352, 80.
ä. NA, G. Dahlströms saml.
ö. NA, S.L.S. 352, 78.
aa. HI, S.L.S. 367, 125.
bb. KO; HO, L. W. Fagerlund, Anteckningar n:r 1. (N)
cc. GU, S.L.S. 508, 72. (D)
dd. KO, S.L.S. 352, 77.
ee. BO, I. N.E. Saml. O. A.
ff. KÖ, S.L.S. 383, 45.
gg. GB, S. Snåres saml.
hh. HO, S.L.S. 508, 63.
ii. LE, S.L.S. 512, 62.
jj. HO, S.L.S. 367, 116.
kk. IÖ, S.L.S. 367, 120.
ll. BÖ, S.L.S. 508, 64. (Y)
mm. HO, S.L.S. 367, 119.
nn. HI, S.L.S. 204, 286. MELODI.
oo. MU, S.L.S. 22, 697; även S.L.S. 50, 13. Översikt.
pp. PÖ, I.N.E. 4, 1. (Ö)
qq. MU, S.L.S. 50, 12.
rr. Öb, B.F.A. n:r 42 b—44 b.
ss. Öb, Vasa Brages saml. 57.
tt. VÅ, B.A. 2 n:r 20. (Å)
uu. JE, I.N.E. Saml. O. A.
vv. RE, S.L.S. 52, 148. (O); även S.L.S. 63, 77. (H)
xx. LF, S.L.S. 523, 40. (RR)
yy. FÖ—JO—LE, S.L.S. 46, 348. (U)
zz. FÖ, S.L.S. 383, 43.
ää. BÖ, S.L.S. 508, 67. (G)
ää. LF, S.L.S. 523, 58.
öö. SA, I.N.E. Saml. O. A.
aaa. HO, S.L.S. 367, 115.
bbb. IÖ, S.L.S. 508, 71.
ccc. LU, S.L.S. 512, 64.
ddd. LF, R3, 165, 286. (GG)
eee. NB, I.N.E. 5, 23. (FF)
fff. VÅ, I.N.E. Saml. O. A. (J)
ggg. RE, R6, 190, I. (HH)
hhh. LO, S.L.S. 12, 50. (F)
iii. HI, S.L.S. 367, 118.
jjj. EE, S. Snåres saml.
kkk. ST, S.L.S. 367, 1361; även S.L.S. 328, 135.
lll. LT, J. Rosas saml. n:r 6.
mmm. LT—MÖ—PÅ—BO, Nyl. V, 323.
nnn. LT, S.L.S. 360, 147.
ooo. PÅ, Nyl. III, 56.
ppp. HI, S.L.S. 367, 117.
qqq. NA, S.L.S. 352, 81.
rrr. RE, S.L.S. 52, 148.
sss. HI, S.L.S. 367, 127.
ttt. BO, I.N.E. Saml. O. A.
uuu. BO, I.N.E. Saml. O. A.
vvv. FÖ, S.L.S. 512, 63.
xxx. Öb, Vasa Brages saml. 69.
yyy. KÖ, S.L.S. 383, 44.
zzz. BO, B.F.A. n:r 5a, b.
ååå. IÖ, S.L.S. 508, 60. (Z)

Varianter. a. *Nl, Sibbo.*Sj. *Karl Jakob Less.*

Uppt. Otto Andersson.

Och jungfrun hon gån-gar sig på hö-gan-de berg och skå-dar i dju - pan

dal. Där fick hon se ett för-gån-gande skepp, som fullt av gre - var var.

b. *Åb, Pargas.*

Uppt. Karl Ekman 1890.

Och jung-frun hon gån - gar sig på hö - gan berg till att

skå - da den dju - pan dal. Där fick hon se ett

seg - lan - de skepp, som fullt med gre - var var.

c. *Nl, Pärnä, Källa.*Sj. *Linda Renholm, f. 1866.*

Uppt. Greta Dahlström 1924.

Jungfrun i hö-ga lof - - tet hon skå-dar i en djup dal. Där

fick hon se ett fram-gån-gan-de skepp, som fullt med gre-var var.

d. *Åb, Finby, Pettu.*Sj. *Tilda Troberg.*

Uppt. Otto Andersson.

Jung-frun gån-gar sig på hö - gan berg och skå-dar i dju-pan-de

dal. Där fick hon se ett gån-gan-de skepp, som fullt med de gre-var var.

¹ I var. fr. LO (S.L.S. 204, 284) avviker slutet:

gån - gan-de skepp, som fullt med gre-var var.

e. *Åb*, Hitis, Hamnholmen.Sj. *Emma Abrahamsson*, f. c. 1859.Uppt. *Greta Dahlström* 1924.

Öväntad bröllopsgäst

f. *Åb*, Kimito.Uppt. *O. R. Sjöberg* 1880-talet.

Jungfrun hon gångar sig på hög-berget och skådar i dju-pan dal.
 Där fick hon se ett skepp gån-gan - de. U - ti frau rio rej, u - ti
 hoppsan-sej, där de vack-ra mat-ro-ser-na va. Där va.

g. *NI*, Sibbo.Sj. *Maria Johansson*.Uppt. *Otto Andersson*.

Jungfrun hon gångar sig på hög-berget och skådar i dju-pan dal.
 Där fick hon se ett gån-gan-de skepp, där två, tre
 gre-var var.

h. *NI*, Borgå—Esbo—Pyttis—Sibbo.Uppt. *Th. Wegelius*.

Och jungfrun hon gångar sig på hög-berget, hon skådar i dju-pan dal.

dal. Där fick hon se ett för-gå-en-de skepp, som fullt av de
gre-var var. var.

i. *Nl*, Pojo, Ekerö.

Sj. *Erika Grönlund*, f. 1861.

Uppt. *Alfhild Adolfsson* 1933.

dal. Där fick jag se ett för-gån-gan-de skepp, som fullt av gre-var var.

j. *Nl*, Lappträsk, Lindkoski.

Sj. *Joh. Fredrik Fredriksson*, f. 1845.

Uppt. *Ragnar Hollmerus* 1911.

Jag gick mig upp på hö-gan berg, såg ner i dju-pan
dal. Där fick jag se ett för-gån-gan-de skepp, som fullt av gre-var var.
2. Den ald-ra yngs-ta gre--ven, som up-på det skeppet
var, han vil-le den jungfrun tro-lo-va, så fat-tig som han var.

k. *Åb*, Korpo, Rosklax.

Sj. *Svea Andersson*.

Uppt. *Greta Dahlström* 1923.

dal. Där fick jag se ett för-gån-gan-de skepp, som fullt av gre-var var.

l. *Nl*, Pojo, Billnäs.Sj. *Hedvig Gustava Sandberg*.

Uppt. Otto Andersson.

Jungfrun hon gån-gar sig på hö-gan' berg och skå-dar i
djupan dal. Där fick hon se ett gån-gande skepp, som fullt av grevar var.

m. *Åb*, Hitis kyrkby.

Uppt. Greta Dahlström 1925.

n. *Nl*, Pärnä, Valkom.Sj. *Helmi Puurtinen*, f. 1909.

Uppt. Greta Dahlström 1924.

o. *Ål*, Lemland, Flaka.Sj. *Maria Hedlund*, f. 1858.

Uppt. Alfhild Adolfsson 1929.

Och jungfrun hon gångar sig på hö-gan berg och skå-dar i dju-pån
dal. Där fick hon se ett gun-gan-de skepp, som fullt med sjö-män var.

p. *Nl*, Ekenäs, Snappertuna.

Uppt. V. E. V. Wessman 1917.

Och jungfrun hon gångar sig på hö - gan berg, hon skå-dar i djupan

dal. Där fick hon se ett för-gån-gan-de skepp, som
fullt ut-av sjö-män var.

q. Åb, Hitis kyrkby.
Sj. *Barbara Andersson*, 42 år.

Uppt. Greta Dahlström 1924.

r. Åb, Dragsfjärd, Ölmos.
Sj. *Elin Blomkvist*, 1.

Uppt. Greta Dahlström 1925.

s.² Åb, Nagu.

Uppt. K. P. Pettersson 1896.

Jungfrun hon går sig på hö-gan berg och skå-dar i dju-pan
dal. Där fick hon se ett gun-gan-de skepp, som fullt med sjömän
var. var.

¹ Var. fr. PA (G. Dahlströms saml.) avviker i slutet:

² Orig. tonart G-dur.